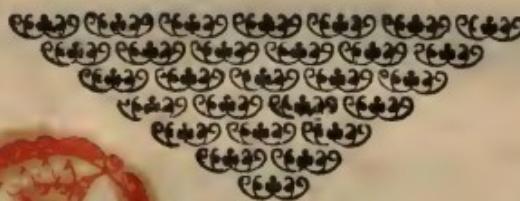

4

GEORGII HORNII
DISSERTATIO
DE VERA
AETATE MUNDI:
QUA

Sententia illorum refellitur qui statuunt Natale
Mundi tempus Annis minimum 1440.
vulgarem æram anticipare.

LUGDUNI BATAVORUM,
Apud JOANNEM ELSEVIRIUM
& PETRUM LEFFEN,

—
CIC IDC LIX.

Nobilissimis, Amplissimis & Prudentissimis Viris,

- D. AMELIO à BOUCHORST, Wimmenu-
mi Domino, Ex ordine Equestri in Delegatorum Hol-
landiæ Ordinum Collegio Præsidi, Rhenolandiaæ Ag-
gerum Comiti.
D. GERARDO SCHAEF P, J. C. Cortenhouvii
Domino, Consuli Amstelodam. & ad Reges Daniæ
Sueciæque Exlegato.
D. CORNELIO DE BEVEREN, Equiti, Stre-
velshoeckii, Westfisselmondaæ, Lindæ &c. Domino,
in Concilio Præpot. Hollandiæ Ordinum Ordinario
Assessori, ad Reges Britanniæ & Daniæ Exlegato.

Academiae Lugd. Bat. Curatoribus; Eorumque
Collegis,

- D. JOHANNI vander MAERSCHE.
D. MAURITIO vander AA.
D. WILHELMO HASIO.
D. HENRICO à WILLINGEN, J. C. Flo-
rentiss. Reip. Lugdunensis Consulibus.

N E C N O N

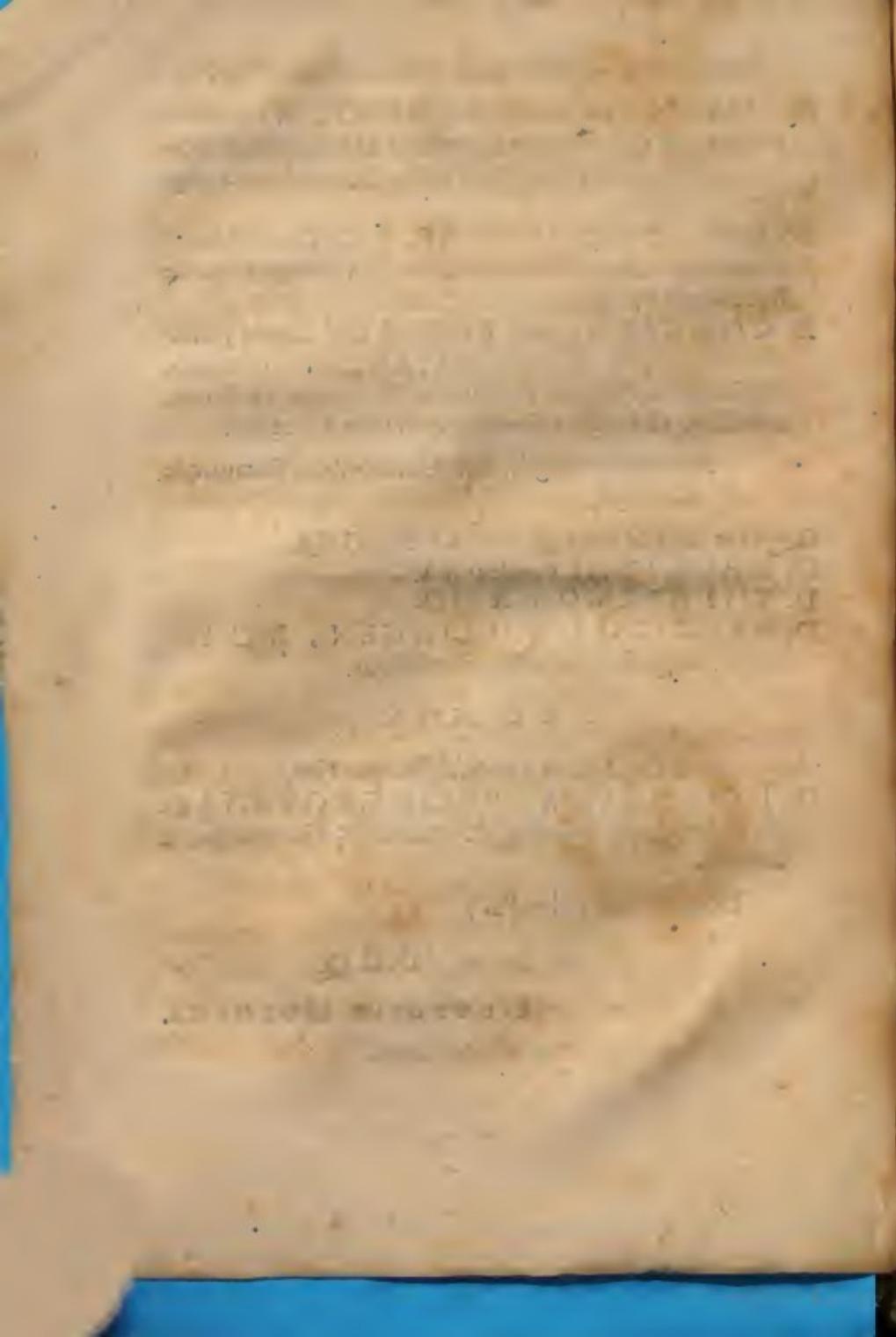
Amplissimo, Consultissimoque Viro,

- D. JOHANNI à WEVELINCHOVEN, J.C.
Reip. Leidensis Syndico, & Academiæ Curatoribus à
Secretis.

Dominis suis colendis,

D.C.Q.

GEORGIVS HORNIUS.

Cum nuper delirus quidam Præadamita, portentoso commento, authoritatem Sacra-
rum Scripturarum, ex absurdis gentilium
antiquitatibus convellere conaretur: quam
quam nulla sane confutatione assertio illa im-
pia & ad Atheismum rectâ ducens, indigeret
apud illos qui fide credunt conditum esse mun-
dum: multi tamen viri excellentes, magno in-
genio vesaniam illam ita argumentis firmissimis
contuderunt, ut nata simul atque extincta fuerit
nullis fulta rationibus malesana opinio; & si qui
sextatores ejus restant, illi vel contemtu, vel pœnis
Magistratum coërceantur.

Ita cum jam debellatum esset, & ipse Præadamita
sententiam suam abjurasset, novum quoddam
argumentorum genus repente emersit, quo
nimirum longe fortius opinio illa expugnari,
simulque sacrarum authoritas literarum vindicari
ab improborum cavillationibus possit: si
nimirum *Mosaicam Historiam non in tam arcta spa-*
tia constringamus, quam faciant hujus seculi Iudæi &
qui eos sequantur Christiani: Sed rejectis Codicibus
Hebræis, versionem Græcam, qualis hodie extat,
sequamur, adeoque natale mundi tempus
annis minimum 1440. vulgarem æram antici-
pare

pare statuamus. Ita etiam existimant satis spatii fore gentilium antiquitatibus cum fide Sacratum Scripturarum conciliandis.

Quanquam verò intentio procul dubio sit bona ac id præcipue spectetur, ut Mosis Chronologia cum gentilium annis eo facilius conciliari possit: tamen si rem suo pondere aestimemus, non modo falsam, verum etiam periculosam deprehendemus hanc assertionem, & ex qua multa in Ecclesiam incommoda ac confusiones deriventur. Nam, ut pauca tantum referant; si Codex Hebraicus non est præferendus Codicibus Græcis: consequitur in nullis haetenus Ecclesiis occidentalibus veram Sacrarum Scripturarum versionem receptam fuisse: quippe quæ omnes suas versiones, vel ad Hebræos Codices tanquam authenticos, vel ad Latinam, adornarunt. Superflua etiam ac inutilis foret omnium illorum Regum, Principum, Magistratumque cura, qui versiones ex solo textu Hebræo maximo sumtu & ingenti labore procurarunt, easque in omnibus scholis ac Ecclesiis, tanquam textui authentico congruas, recipi & observari sanciverunt.

Ac profecto mirum videri queat, cum etiam profanis scriptoribus, quanquam neque eorum autographa extant, ea authoritas tribuatur, ut
ver.

versionibus suis longe præferantur : sola Biblia
Hebræa adeo contaminata censeri , ut non nisi
ex versione Græca , eaq; & recentioris ævi & ob-
scuri ac ignoti interpretis , corrigi ejus errores ac
sensus intelligi possint. Melior scilicet conditio
Homeri aut Virgilii erit , quorum Codices per tot
secula ad nos pervenisse , incorruptos statuunt ,
quam sacrarum scripturarum ; quæ amissa textus
Originalis & Hebræi *authentica*, omnem integritatem
suam non nisi versioni Græcæ debeat. Quasi
neque Deo , cujus inspiratione acti scripserunt
Prophetæ & Apostoli , curæ fuerit conservatio
earum , & Iudæi hoc præcipue egerint , ut quam
contaminatissimos haberent Codices : cum singulæ
nationes id imprimis operam dent , ut libros ad
sacra & Rempublicā spectantes , singulari diligen-
tia incorruptos servent : & si hoc Iudæorum pro-
positum fuit , Codices suos corrumpere , profecto
non in numeris annorum , sed illis maxime locis
quæ ad fidem Christianam confirmandam spe-
ctant , impietatem suam exeruerint.

Sed gravis omnino injuria Iudæis hac accusati-
one infertur , & longè atrocior Christianis , quasi
illi in tam nefando crimine cum Iudæis data opera
conspirassent , & corruptam editionem Hebræam ,
optimæ & integerrimæ Græcæ versioni supina
negli-

negligentia & turpi stupiditate , anteposuissent.

Nam si Codices Hebræi sunt corrupti , & Samaritanus Codex longe nobis sanctior esse debet atque Hebraeus : Si quæ de perpetua & constanti librorum Sacrorum conservatione dicuntur , meræ sunt impostura & Iudeorum fabella : Si versio Lxx . Interpretum omnium est optima antiquissimaque , & seniores illi integriores , minusque à se in vicem discrepantes secuti sunt Codices : Si nævi & lacunæ Hebraici textus plurimæ , p. recipue ex Lxx . Seniorum translatione emendari debent : Si Græca translatio innumeris in locis Hebraicorum voluminum autoritati est anteponenda : Si juxta receptam Hebraici Codicis Scripturam , non gentium tantum Historiis , sed & ipsis Sacris literis mera infertur nox : Si Lxx . Senum versio longè ad nos incorruptior pervenit quam Codex Hebræus : Si vetus Scriptura Hebraica alia fuit antequam interpolaretur à Iudeorum Magistris : Si illi qui sequuntur Iudeorum codicem , veritati fucum faciunt , ac latissimam improbis aperunt portam ad impugnandam sacrarum literarum fidem : Si , inquam , hæc ita se habent , quid ultra moramur ? Cur nos Ecclesiæ que nostras adeo decipimus , versionibus ad Hebreos Codices tam corruptos & periculosos , adoratis ? Cur non abolito Codice Hebreo , tanquam corruptissimo ac imperfectissimo , soli textui Græco inhæremus , & ex eo versiones Ecclesiasticas

cas elaboramus ? Hæc enim omnia ex nova hac
doctrina ultro consequi, nemo diffitebitur.

Quod si vero hæc omnia longe aliter se habent
& textus Hebræicus ad nos incorruptus pervene-
rit (quod etiam de Græco N. T. est. intelligendum)
si versio Græca quæ sub lxx. interpretum nomine
circumfertur, non sit antiqua illa & Ptolémaica,
sed recentioris cuiusdam ac ignoti autoris, om-
niumque corruptissima & pessima : judicent æqui
bonique omnes, quam dura sit hæc accusatio, &
quam nullis fultæ rationibus illæ Codicis Hebræi
ac qui eorum authoritatem sequuntur, crimina-
tiones.

Quanquam vero non dubitem viros pietate &
doctrina præstantes defensionem Hebræi Codicis
in tam gravi causa, ex professo ac luculenter su-
cepturos : puca tamen & ipse, quantum per tem-
poris augustias aliasque occupationes licuit, ad
hanc controver siam præfari volui: nullo sane
contradicendi studio, aut quasi contentionibus
ejusmodi delectarer : sed impulit me ante omnia
amor veritatis, ac erga sacras literas, quas à puerō
didici, reverentia; tum quia ipsuni hoc argumentū
præcipue in rebus ad Chronologiam & Histori-
am spectantibus occupatur, quas jussu yestro in
hac Academia publicè profiteor.

**

Vobis

Vobis vero V.Nob. & Ampliss. hoc qualemque opusculum inscribere volui , hanc præcipue ob causam; quod cum singulari affectu authoritatem sacrarum scripturarum colatis, quam optimè etiam & integerrimè de tota hac controversia judicare possitis. Lugd. Bat. Kal. Apr. c^o I^o c. lxx.

AD

AD LECTOR E M.

Vi compendiario, Lector benevole, pondus rationum, quae in hac de annis mundi controversia ab utraque parte in medium adducuntur, perspicias, paucis hac præmittenda esse duxi. Qui numeros in Codicibus Hebraicis corruptos asserunt, versionibus lxx Interpretum & Samaritana, deinde auctoritate Fl. Iosephi, ac denique Chaldaeorum, Cægyptiorum, Sinensium, Epochis atque Annalibus, se taentur.

Qui numeros in Codicibus Hebraicis incorruptos asserunt, versionibus Syriaca Thaddæi Apostoli, Chaldaica Onkelosi, Latina Hieronymi, Codicibus Evangelistarum antiquissimis, Eroso Babylonio, Philone Iudeo & Annalibus ac Epochis earundem gentium, sententiam suam confirmant. Id nunc queritur, cuius partis auctoritates sint præferenda? Versio Graeca que hodie extat, & quam splendido lxx. interpretum titulo venditant, non est primæva illa jussu Ptolemai conselta, sed incerti & recentioris auctoris, ut prolixè probant editores Bibliorum Parisiensium. Ejus igitur auctoritas nulla est, quia & recentior est & incerti auctoris, ac infinitis locis discrepat à primæva editione lxx Interpretum. Samaritana versio, neque cum Hebreo textu in numeris, neque cum Græ-

AD LECTOREM.

eo consentit, sed peculiarem quasi annorum sectam constituit. Itaque pariter Codicibus Hebaeorum ac Gracorum repugnat. Iosephus versionem Graciam fuit secutus, & in annis secum ac cum Hebreis, Gracis & Samaritanis, discordat. Annales Chaldaeorum, Agyptiorum, Sinensium, in quibus dissentunt à Mose Hebraeo, manifeste falsi sunt; in certiori autem Epocha exactissimè cum eo convenientiunt. Atque ita se habent authoritates qua contra Mosis Codices Hebraeos erumque integritatem offeruntur. Restat ut videamus quantum illis tribuendum qua pro Arose Hebraeo allegari possunt. Primum merito suo locum sibi vendicat omnium & antiquissima & correctissima versio Syriaca: cuius in Ecclesia Christi authoritas veneranda semper fuit, & ex qua sola de integritate Codicum Hebaeorum indubie judicari potest. Nam quod antiquitatem spectat, prior ejus pars usque ad Prophetas jam circa A. M. 3000. Posterior, paulo post ascensionem Christi, ab Apostolis, vel eorum discipulis, translatata fuit. Ita enim tradunt ipsi Syri, ut videre est apud Iesuad Episcopum Hadtensem Mesopotamaum, in vetustissimo libro Syriaco, sexcentis abhinc ferè annis manuscripro, cui titulus: Dilucidatio dictionum & verborum difficultum Scripturaræ Sacrae. Volunt autem translationis hujus autores fuisse duos Syria Reges, Hiram Tyri, & Abgarum Edessa. Id certum est Syriacam versionem Codicum Mosis, jam aliquot seculis ante Christum natum extitisse, ipsosque Syros constanter retinuisse versionem ex Hebraeo textu translatam. Et in hanc Iacobus Syrus, ac post eum D. Ephrem commentaria sua in universam Scripturam Syriae ediderunt, quod Scriptura jam multis seculis ealingua extaret. Iacobus autem ille interfuit concilio Niceno, quod celebratum A. Ch. 325.

Ergo ante Iacobum jam multis seculis extabat versio Syria,

AD LECTOREM.

riaca, Hebreo iuxui censera, quem (saltem ex parte) & Thaddaeotrastam uno ore Syri tradunt. Hac versio Syriaca tanta antiquitatis & autoritatis, planè consentit in annis cum textu Hebreo, & Caiwanem ignorat, adeoque illa distinctione inter Codices Hebraeos antiquos & recentiores evanida est, cum multis ante Christum seculis, & tempora lxx Interpretum, eadem quahodie lectio in Codicibus Hebraorum fuerit.

Proxime Syriaco textui succedit translatio Chaldaica, & ipsa antiquitate versioni lxx vel aqualis, vel superior. Constat enim post captivitatem Babyloniam, quod exolevisset lingua Hebreæ, neque eam Iudei amplius intellegent, versiones Chaldaicas adornatas in Pentateuchum quidem ab Onkelos, in alios libros ab aliis interpretibus. Hac igitur versio, longe sapè majoris autoritatis quam Samaritana, plane in annis Mosis Hebreo consonat ac Kainanem ignorat.

De Latina Hieronimi versione non est quod quinquam addamus. Ejus etate Hebrei Codices cum Syriaca & Chaldaica versione in annis planè consentientes erant.

Accedunt Codices Evangelistarum antiquissimi, in quibus itidem nullus apparet Kainan, adeoque integritas textus Hebrei approbatur.

Beroisi magna quoque authoritas in hac controversia est, qui origine Babylonius, Alexandro Magno οὐρανοῖς, ex ipsa Chaldaica Mosis versione Historias suas adornavit. Etiam huic ignotus Kainan.

Iam quod Epochas profanarum gentium spectat, quamquam earum nulla contra Mosen debeat haberiri ratio, ubi tamen consentiunt, estiam veritatem & sinceritatem Codicum Hebraorum, inculenter comprobant.

Chaldeorum era ex Callistheris ad Aristotelem rescripto, est manifesta. Illi enim annos mille nongentos & tres ad cap-

AD LECTOREM.

sam ab Alexandro Babylonem numerarunt . Hic numerus
planè cum Mose Hebreo convenit, qui Nimrodum Chusifiliū,
Chami nepotem, primum Chaldaeorum vel Babyloniorum Regem facit.

Egyptiorum era ex Constantino Manasse patet : qui in
Annalibus suis resert Egyptiorum Regium imperium du-
rassè annos mille sexcentos sexaginta tres ; hos si à tempore
quo Cambyses Egyptum expugnavit , retro numeres
precise incident in tempora Pelegi & divisionem gentium
Mosis Hebrei .

Sinensem vel Serum era certior annis bis mille ducentis
& septem antevertit nativitatem Christi . Ita etiam horum
Annales (seclusis quos ipsi profabulosis habent & incertis)
exactè Mosis Hebrei calculum approbant.

Facile nunc erit cuivis judicare ex harum inter se au-
thoritatum, quibus utraq; sententia innititur, comparatione,
à qua parte stet veritas. Præsertim cum antiquissima ille &
jam ante Christum ac paulo post in ecclesia Iudaica recepta ,
sive versiones, sive Paraphrasēs , cum textu Hebreo , qualis
hodieque extat, in calculo annorum (de hoc enim nunc agitur)
ad amissim concordent . Inspiciendæ quidem etiam forent
Coptitarum, Armeniorum & Absenorum versiones ; sed
carum neque copia datur, neque præferendæ sunt authoritati
Syria & Chaldaeæ, in quibus tanquam abundè ad omnem de
integritate textus Hebrei scrupulum eximendum sufficien-
tibus , acquiescere animus Christianus & potest & debet .
Præsertim , quia profana etiam Historia cum Hebreorum
Chronologia, in annis (neque enim nunc de veritate Historiarum
& personarum agitur) tam pulchre convenient, ut nul-
la plane opus sit eorum amplificatione ex corruptis Grecorum,
Samaritarum & Iosephi supputationibus ,

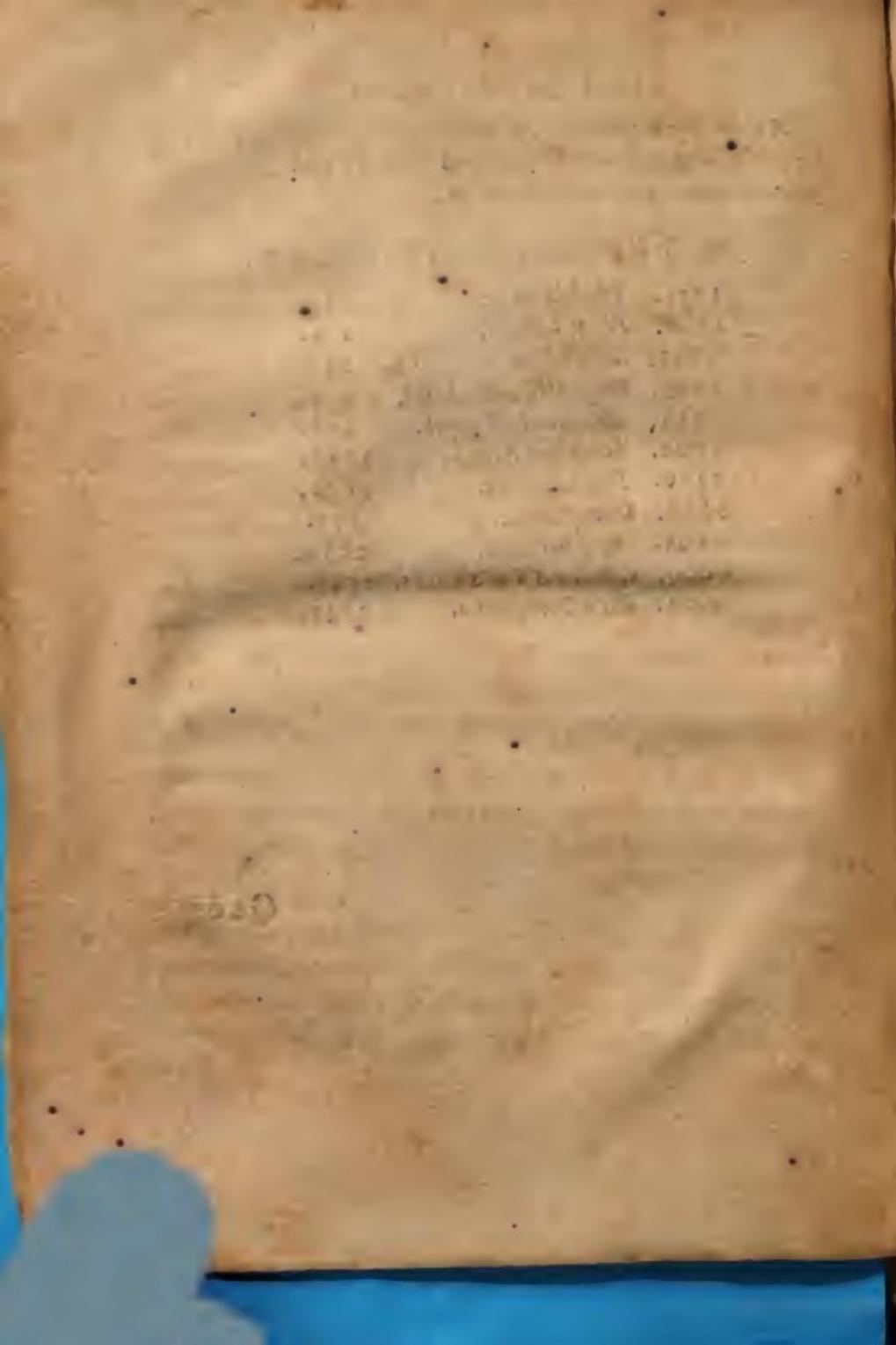
AD LECTOREM.

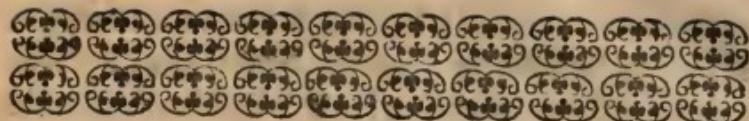
*A creatione ergo usque ad diluvium elapsi sunt anni 1656.
Post diluvium autem hae secundum Codices Hebreorum Mo-
sis temporum ratio deprehenditur.*

A. M. Initium regni. Post diluvium.

1771.	<i>Chaldaeorum.</i>	114.
1816.	<i>Ægyptiorum.</i>	159.
1893.	<i>Sinensium.</i>	235.
2083.	<i>Profectio Abrahami.</i>	427.
2513.	<i>Exitus ab Ægypto.</i>	856.
3000.	<i>Templum Salom.</i>	1343.
3326.	<i>Roma condita.</i>	1671.
3328.	<i>Olympiades.</i>	1673.
3693.	<i>Æra Seleucid.</i>	2036.
4000.	<i>CHRISTVS natus.</i>	2343.
4004.	<i>Æra Dionysiana.</i>	2347.

GEOR.

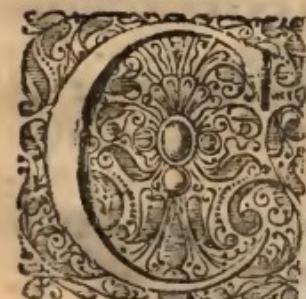
I
GEORGII HORNII

DE VERA

AETATE MUNDI
DISSERTATIO.

C A P V T P R I M V M.

*Temporum rationem ex Hebraicis Mosis Codicibus
petendam, nec illos corruptos esse.*

um mundum non ab æterno
exitisse, sed in tempore à Deo
creatum, monumenta sacra
testentur; initia ejus investi-
gantibus; ex solo Mose, ut fi-
dei, ita quoque temporis, pe-
tenda sunt principia; idque a-
pud omnes Christianos in confessio haætenus
fuit. Cæterum cum Mosis libri variis extent lin-

A guis

guis, quarum una Hebræa , tanquam authentica & originalis habetur : reliquæ Samaritana & Græcanon nisi traduces sint : nihil quidem modestis ingenii dubitandum relinquebatur , quin fontes rivulis , exemplar primitævum , versionibus præferendum esset. Sed curiositas humana qualescumque reperit causas quibus tot seculorum confessione stabilitam veritatem , inanibus ferè lacesceret tricis. Accusant Hebraica exemplaria maximorum criminum : corrupta illis videntur omnia quæ cum præconcepta opinione non consentiunt : & ut Gentilium Annalibus , quorum antiquitates idoneis carent testimoniosis , suam assertant integritatem , malunt convellere Hebræos Codices , ingentemque scilicet annorum 1440. à Mose prætermissorum hiatum ex Seniorum LXX. vel Samaritarum ac Josephi lacunis resarcire. Neque vero constitutum nobis est de integritate vel corruptione textus Hebræi , versione LXX. ut vocatur vulgo , interpretum , literis & vocalibus Hebræorum , præoccupatum jam à multis argumentum , fusè persequi ; quod ne ipsi quidem nisi obiter & ex aliorum præscripto , attingunt. Credituri nimirum textui Hebræo , si Mosis haberemus autographum. Quod quia non extare noverunt , hinc illæ in

læ in librarios accusations & omnia variis lectio-
 nibus contaminata queruntur. Ostendant verò
 nobis illi autographa LXX. Interpretum, Samarita-
 rum & Josephi : ac tum demum de illorum Co-
 dicum authoritate glorientur. Nuno cum omnia
 hæc multis modis vitiata esse , propria confessione
 testentur ; viderint qua pietate in Mosis codices
 adeo injurii sint , quos cum ipse Deus amanuensi
 suo dictarit , quis dubitet quin singulari semper
 cura & providentia , omnem corruptionem , quæ
 quidem veritatem divinarum revelationum spe-
 cteret , ab iisdem per tot secula prohibuerit ? Ita qui-
 dem ut firmiter statuendum sit , depravationem
 codicum Hebræorum nec admissam fuisse nec
 potuisse admitti , sive per fraudem Judæorum sive
 per incuriam librariorum. Non quod unus alter-
 ve librarius , præsertim Sacrarum Scripturarum
 incuriosus & mercenarius , non potuerit interdum
 dormitare & labi in transscribendis Hebræis co-
 dicibus : sed quia impossibile fuit omnes labi &
 in tam crassos errores conspirare , præsertim illos
 qui legis studiosi ac Synagogarum præsides erant ,
 quorum quanta circa codices sacros religio fuerit
 ex his Philonis apud Eusebium lib. vii. Euayy. ἀφ-
 τερ. apparet: ἀλέω δὲν η διγίλια επι μη ρῆμα γε αὐτὸς μόνον

τῶν Ἰα' αὐτοῦ γεραμόδιων κινήσι, αλλὰ καὶ μυράκις αὐτὸς ἀποθανεῖν, οἰωμέναις θεῖσιν, ἢ τοῖς ὄχείνις νέμοις καὶ θεοῖν εναύλια πεισθῆναι. Accessit ad hanc Judæorum in conservando Sacro codice religionem, stupenda Massoretarum diligentia, qui etiam singulas literas in censum retulere, & si quæ corruptelæ in quædam exemplaria irrepererant, ex correctissimis & indubitatis ipsis in perpetuum sustulerunt. Sed unum ipsis scilicet defuit quod non ex Græcis LXX. exemplaribus suas correctiones instituerunt. Ita enim omnia bene habuissent & annos 1440. ad magna Regum ultra diluvium excurrentium apud Chaldæos, Ægyptios, Sinenses, spatia ex plenda, struendamque novam & Hebræis Codd. incognitam Chronogiam lucrati fuissent. Ne que tamen diffitemur esse in verbis quibusdam & literis discrepantias: Sed quæ sensum integrum relinquant. Quod multi pietate & doctrina præstantes Ecclesiarum Doctores ita confirmarunt ut sola pervicacia refragari possit. Samaritanum codicem vel eo argumento Hebræis fontibus præferunt quod scripturam & characteres servent qui jam inde à temporibus Mosis in usu fuere. Hoc enim quasi probe sibi cognitum & perspectum, ex quo rundam temeraria assertione affirmant, ipsi Mosi illa-

illudentes qui si revivisceret ne unum quidem apicem in Judæorum libris aſsequeretur, cum literas habeant à Chaldaeis, puncta vero & apices à Massoretis. Quorum etiam industriam suo supercilio alte despiciunt quod textum Hebræum non correxerint ad versiones cum alias tum præcipue illam septuaginta interpretum. Hæc enim ipsis ex omnium optima antiquissimaque: Cum tamen certum sit illam quæ hodie extat, nequaquam esse primævam, vel qua Origenes in hexaplis usus: sed ex multis vitiosis diversorum authorum exemplaribus consultam & quam ipsis, quotiescumque suo proposito adversatur, audacter erroris arguunt ac censoria virgula invadunt. Ita Scripturarum majestas Sacrarum tandem obnoxia erit judiciis Criticorum quorundam qui ex novitate gloriam querunt. Sed non deerunt viri zelo divino flagrantes qui grassantem indies audaciam pro merito compescant. Ego paucis id tantum agam ut ex numeris quo profani etiam populi utuntur, ostendam, omnia optimè cum Hebræis codicibus in temporum ratione convenire; Neque tanti penes me erunt vel Chaldaeorum Sari, vel Ægyptiorum Dynastiæ, vel Sinensium Annales, adhuc Europæ parum, nisi ex quorundam fide cogniti, ut vel annum addere

Mosaico calculo ausim. Itaque à condito mundo ad hunc annum 1659. effluxisse annos 5663. à creatione ad diluvium 1656. à diluvio ad profecitionem & peregrinationem Abrahami 427. Templum Salomonis dedicatum ipso anno M. 3000. Christum natum ipso A. M. 4000. assero & contra quosvis, Deo favente, defendam.

C A P U T II.

*Rejiciuntur argumenta illorum qui annos in Codd.
Hebreis corruptos asserunt.*

P rimum argumentum eorum qui corruptos esse numeros codicis Hebrei affirmant, est; quod nulla justa sit proportio inter vitæ & pubertatis annos. Atqui Deus ita sanxit naturæ leges, ut ubi longa vita, illuc quoque sera esset pubertas. Si quis primorum patriarcharum vitam examinet, inveniet illos quanto diutius vixerint, tanto quoque tardius liberis operam dedisse, nec genuisse nisi quinta aut quarta demum ætatis parte peracta. Decrescente hominum vita eadem tamen mansit proportio breviorque ætas maturiorem semper sortita est pubertatem. Cum vero Graeca versio longe iustius & ordini nature convenientius unicuique Patriarchæ annos tribuat, quibus alius alium produxerit, sintque hæc intervalla juxta illorum calculum valde sibi invi-

invicem aūalogā , nequaquam dubitandum esse existimō
quin integriores fuerint Codices quos Interpretes illi secu-
ti sunt atque isti quos hodie sequimur. Hoc argumen-
tum haud leve esse putant. Ad quod breviter ita
responderi potest. Utcumque concedamus annos
vitæ & pubertatis analogos ac longam vitam seræ
pubertati conjunctam esse : id tamen falso est
Græcos Codices longe justius & ordini naturæ
convenientius Patriarcharum annos distribuere
quam Hebraicos. Spatia pubertatis secundum
Mosem Hebraicum satis superque sera sunt , quip-
pe maximum annorum CLXXXVII. minimum an-
norum LXV. Quales proculdubio anni seræ puber-
tati adscribi possunt , cum hodie decrepitam sene-
tatem & effœtam constituant. Deinde non con-
stat ex Mose quo præcisè anno quisque Patriar-
charum liberos gignere cœperit. De Caino &
Abele non traditur quo anno nati fuerint. Nulla
etiam fit mentio fæmineæ prolis. Atqui certum
est ante Sethi nativitatem Adamo filias fuisse na-
tas : quippe Cain profugus uxorem habuit. De A-
bele non constat. Neque credibile videtur initium
generationis semper à masculis factum. Sera igitur
pubertas fuit Patriarcharum , si ætas eorum cum
nostris temporibus contendatur , non tantum
quia

quia tardius genuerunt liberos, verum etiam quia per multa secula (septem minimum) vigorem illum sobolis propagandæ obtainuerunt. Quod vero illa pubertas sera cum LXX. Interpretibus usque ad annum ducentesimum & amplius extendenda sit, id eadem qua dicitur facilitate, etiam rejicitur: quin potius illa spatia sunt absurdâ ac vel eo argumento Seniorum versionem vitiosam esse apparet, quia Patriarchis adscribunt pubertatem nimis seram, quasi florem ætatis transegerint sterilem & duo integra secula nullo παιδωματις studio otiosè consumserint; cum tamen recens esset mandatum, *Crescite & multiplicamini.* At qui non genuerunt Patriarchæ nisi quarta demum aut quinta ætatis parte peracta. Ex ipso laterculo Mosis & LXX. apparet id haud quam universale esse: nam modo citius modo tardius genuerunt. Nullæ enim certæ leges temporum pubertati præscriptæ, sed prout quisque in conjugium prorior, ita citius seriusque generat: Id genealogiæ apud Moses per totam Genesim ostendunt. Deinde falsa hypothesis est, quod initium generandi semper à masculis factum sit. Nihil obstat quo minus Patriarchæ antequam generarent mares, quorum ferè sola mentio fit in genealogiis sacris, fæmellas genue-

genuerint quarum tamen nulla fiat mentio.

Est igitur mera petitio principii: Græcam versionem longe justius & ordini naturæ convenientius unicuique patriarchæ annos tribuere quibus alius alium produxerit. Adam Sethum genuit anno Mundi & ætatis suæ cxxx post interfictum jam Abelem. Sed quot anni inter cædem Abelis & nativitatem Sethi effluxerint, ex Mose non constat. Commentum Rabbinorun, quod etiam Lxx. sequi videntur, de cxxx. annis, adeo absurdum est ut refutatione non egeat. Theologi ad δοκιμασίαν recurrent. Quicquid hujus sit (de quo postea) causa tamen nulla est cur numeros Hebraicos in gratiam Lxx. Interpretum tot centenariis mactare debeamus. Nam id potius ratio suadet, ut si quid in translationibus labet, ex fontibus restituatur, secundum vulgarem Augustini regulam: *Si translatio ab originali dissentit, ejus linguae potius credendum unde in aliam per interpretationem facta est translatio.*

Provocant ad Josephum, quicum Hebræum Codicem, non Lxx. interpretum versionem sit fecutus, tamen in annis ante diluvium elapsis cum illis conspiret: unde liqueat, hujus seculo in Codicibus Hebraicis aliter scriptum fuisse. Ex toto Josepho clarissimum est quod usus fuerit versione Græca & exiguum cog-

gnitionem linguæ Ebrææ habuerit. Quid ergo ejus authoritas fontibus Hebræis præjudicare possit? Lingua Hebræa iis temporibus jam ferè in desuetudinem apud Judæos abierat, qui vel Græcè vel Syriacè loquebantur. Neque vero absurdum fuerit maximè credere Josephum Sacerdotem & legum apud Judæos interpretem neglectis Hebræis Codicibus Græcam secutum esse versionem. Non magis hoc absurdum est quam Cardinalem Bellarmi-
num qui tamen Hebræam Grammaticam scripsit, neglectis Hebræis Codicibus Latinam secutum es-
se versionem. Judæi, etiam Sacerdotes, eo corru-
pto ævo, fere non nisi versionibus utebantur.
Hellenistæ, Alexandrini, Græcæ: Babylonii Tar-
gumicæ. Sic hodie Judæi passim linguis vulgari-
bus utuntur. Philo quoque Judæus Græcè do-
ctissimus ipse testatur se Linguæ Hebrææ non sa-
tis peritum fuisse. Quidni idem de Josepho dici
queat, cum ipsa res ostendat errores ejus in He-
bræa lingua?

Mirabilem subjungunt conclusionem; Ut ut
*autem id (quod Beresith Rabba tradit Adamum
per 130. annos non persolvisse conjugi suæ jus
conjugii) fabulosum videatur, apparet tamen exinde, ut
nunc in Græca translatione ita quoque in Hebraicis li-*
bris

bris exaratum fuisse olim. Et quæ tandem illa apparentia? Neque enim potuit Cain & Abel simul nasci & eodem quo nati sunt anno, alter ab altero occidit. Hoc fieri non potuit: sed scire velim quis hoc ita factum tradat? An Moses? nihil hujus in eo extat, an LXX? nihil. An Samaritæ? nihil. Qui ergo? Rabbinī Beresith Rabba & quidem ut fatentur, fabuloso commento. Ex fabuloso autem nihil concluditur. Non fabulosum modo sed falsum est & textui Mosis plane repugnans. Adam centesimo tricesimo ætatis anno genuisse dicitur Sethum: supputando illos annos à creatione, non verò à cæde Abelis.

Pone Cainum & Abelem natos anno mundi 10. vel 20. vel 30. vel si id nimis maturum videtur 50. aut 100. etiam Adāmī. Cainum cum occideret Abelem fuisse annorum vel 100. vel 50. vel saltem tali ætate qua potuerit agriculturam & Abel pastoritiam exercere. Cædem illam factam ante annum Adami 130. tot annis quot vis. Si vel biennio ante facta fuit, Adamus anno 130. Sethum generare potuit. Si igitur inter cædem Abelis & nativitatem Sethi intercedant anni saltem 2. vel etiam centum; tum conclusio Rabbi-nica concidit: neque enim potuit Cain & Abel simul

num. Africano ut primum respondeam, fatentur ejus calculum errore sex annorum laborare. Quid igitur ex errante calculo probabunt? Eusebius quoque & Hieronymus. & Augustinus ipsis factentibus errarunt ac vitiosam securi sunt scripturam. Nihil igitur probant. Seb demus errorem illum de Mathusala posse corrigi ex Codice Alexandrino, Africano, Hebraico, & Josepho: nihilominus manet error sex annorum in nativitate Noachi, & hunc Alexandrinus quoq; Codex, ille omnium optimus, errat. Itadum unum errorem corrigit alterum admittunt, & non nisi ex Hebraico textu corrigerere possunt. Cum itaque LXX. errarint manifestè vel in Mathusala, vel in Noacho, vel in utroq; hinc patet vanitas ejus versionis. Neq; valet illud: *non dubito quin ita etiam prius fuerit in versione LXX.* Potest enim eodem jure & facilitate regeri: *non fuit.*

De Josepho non est quod laboremus, qui cum secutus fuerit LXX. Interpretes, æque Chronologiam sacram perturbat acilli, utcumque concedamus legendum esse διηγήσιαν pro χριστίων. Præterea quanta Josephi in Hebreo Codice imperitia fuerit, vel ex hoc ejus turpissimo errore patet. Abelis nomen interpretaturus, luctum exponit: "Αβελ ο θεος ομμαίνει πένθος. Quasi nomen ejus fuisset

אַבְלָן quod lugdum significat, non vero הַבְלָן quod vanitas est. Quis vel ex hoc unico exemplo non videt quantus in Hebræo textu Rabbi Josephus fuerit? Et quis credat ab eo inspectum Codicem Hebræum qui tam turpiter in unico nomine & in ipso limine labitur? Præterea quærendum adhuc esset, quâ lingua γένεν id est γένη significet τὸν πῆς ἀραπλῆς ἀναδιδόμενον præsertim si Nilus sit, quem non ad Orientem, sed Occidentem ac Austrum, in intimâ Abasenâ & ad fines regni Goyam ex duobus fontibus oriri atque inde Septentrionem versus labi, recens docuit experientia. Omitto nunc alia, quod Euphratem vocat φορά, & hoc significare dicit συιδασμὸν ή ἄνθρος quasi esset πόρος: Tigrimi διγλατ̄ id est πό μὲν σενόποιος ἐξην, quod potius cum Arabico جَلْدَه quam cum Hebræo לִוְקָה convenit. Jactat quidem Josephus se tradere Historiam ex Hebraicis translatam literis, & quidem à se translatam profitetur, sed quam male & incuriose id fecerit inde patet, quod neque cum Targum neque cum LXX. neque Samaritanis neque cum ipso N. Test. per omnia conveniat, sed ab omnibus diversa habeat. Id quod prolixe jam ab aliis hinc inde ostensum & propediem, ex nova Iosephi editione dubitantibus manifestum evadet.

evadet. Et sunt in eo errores adeo multi & manifesti ut fidem contra Hebræorum suorum monumenta nullam mereatur. Nam & in anno natali Tharei abit à Græcis pariter atque Hebræis, centesimo quippe & vicesimo patris anno natum scribit. Desideratur insuper in ipso Cainan: recte quidem ; sed tamen in novæ Chronologiæ detrimentum. Accusent nunc vel librarios vel Codices Hebræos: parum refert : Josephus erroris manifestus est & qui eum sequuntur , cum errante errant. De Samaritano Codice antequam agamus id præmittendum est : non tantam esse inter Hebræorum & Samaritarum characteres differentiam : ut si Moses revivisceret , ne unum quidem apicem in Judæorum libris assequeretur. Nam ex comparatione literarum patet , discrimen esse non tam in substantia literarum quam compendio scribendi. Negligentius enim pingunt Samaritæ eorumque literæ quasi vacillant : ut in Rabbinicis quoque videmus. Quod si quis hujus rei specimen desideret , is Kircherium Tomo ii. OEdipi characteres Hebræos & Samaritanos inter se contendentem , evolvat. Samaritanus igitur codex magnam autoritatem obtinet in nova hac Chronologia, post nullam ante diluvium , quod certum

certum est. Nam ante diluvium corruptissimam esse Samaritarum supputationem fatentur, utpote qui 1307. tantum annos ad diluvium numerent. At vero ubi agitur de annis post diluvium, tum veneranda ejus debet esse authoritas. Et tamen mox veneranda hæc authoritas concidit, dum eum expuneli Cainani, Arphaxadi truncati accusant, culpa tamen, qui mos vulgaris est, in librarios rejecta. Quid igitur ex vitiioso codice conficiunt?

Ac non omnes Codices Samaritanos in annis conspirare ex Kircherio patet, qui hanc æram ex ipsorum libris proponit.

I.	A creatione ad diluvium	1656.
II.	ad divisionem linguarum	1996.
III.	ad nativitatem Abrahæ	1948.
IV.	ad nativitatem Mosis	2368.
V.	ad Exitum ex Ægypto	2488.
VI.	ad ædificationem domus prioris	2928.
VII.	ad æram Christianorum	3760.

Ita cum & Lxx. & Samaritæ & Josephus, tria columnæ novæ hujus Chronologiarum, tam manifestos & frequentes errores committant: inde sequitur non posse ex illis certam Chronologiam contra Hebræos Codices adstrui.

C A P.

CAPUT IV.

Cainan ex LXX. Interpr. & Luca eruditur.

Cramben illam de Cainane centies recoclam nunc nolo repetere. Videantur illi qui copiosissime hoc argumentum exhauserunt, quorum rationibus ubi satisfactum fuerit, tum demum in gratiam hujus Cainanis & Sinensis Chronologiæ de veritate Hebræorum Codicum dubitabimus. Dicunt : fidendum exemplaribus. Ergo Cainan expungendus ex Luca. Quia vetustissimus Codex Bezæ eum non habet. Vetustissimus idem aliis, qui extat in Bibliotheca Cantabrigiensi & ante mille ducentos annos scriptus videtur, nullam prorsus mentionem Kainanis facit. Si igitur auctoritate vetustissimi Codicis Alexandrini numeros Mosis & Lxx. & Eusebii aliorumque mutare licet, quidni eodem jure hujus vetustissimi Codicis, in quo nullus Cainan apud Lucam apparet, eundem expungere liceat? Nulla fit Lucæ injuria, sed vindicatur à corruptela quæ in quædam, non omnia, exemplaria fraude cuiusdam, vel ignorantia, irrepsit. Quidquid Berossus Chaldæus, scriptor sane fide dignissimus, nullum Cainanem agnovit, quippe qui Abraham

in decima post diluvium generatione collocat? Et hic Berossus vel antiquior vel coæqualis LXX. Interpr. Nullus igitur Berossi ætate in Hebræis vel Græcis Codicibus Cainan fuit: nam alias quomo-
do Abraham posset esse decimus à Noacho? esset enim undecimus. Id quod etiam Beda in
Actus Apostolorum annotavit. Cujus verba
sunt: *Quia ratione cum in Hebræo à diluvio, id est à
Noë usque ad Abraham decem generationes invenian-
tur, ipse Lucas undecim generationes juxta LXX.* Inter-
pretum, adjecto Kainan, in Euangelio, ponere maluit?
Male igitur auctoritate Berossi utuntur quasi is
Cainanen agnoverit, cum Abraham scribit esse
decimum eorum qui post diluvium nati sunt. Nam ini-
tium numerandi sumendum est à Semo, ita ut Se-
mus instituat primam generationem; qua ratio-
ne inserto Kainam Abraham erit in undecima
generatione. Ita vero numerandum esse pa-
tet ex Matthæo ubi genealogias xiv. recenset
ab Abraham ad Davidem, & ex ipso Mose qui
ab Adamo ad Noachum numerat decem gene-
rationes. Verba Berchi sunt: *deκάτη γενεᾶ.*

Si igitur credendum auctoritati B. Lucæ, si con-
sensi veteris Ecclesiæ, Kainan expungendus est.
Nam vetustissimi Codices Euangeliorum igno-
rant

rant hunc Καίνανον Kainanen. Ignorant eum Codices Hebræi etiam ante nativitatem Christi & tempora Josephi. Quia Paraphrases Chaldaicæ nullum hujus Cainanis vestigium ostendunt, nec apud Onkelos, nec apud Jonathanem. Jam vero constat illas Paraphrases ante natum Christum fuisse factas, præsertim in Pentateuchum. Ignorat hunc Cainanem Josephus. *Expunctum dicunt: sed quo argumento? Et cui bono?* Hæc vero mira est agendi ratio, modo dicere expunctum aliquid ex Scriptoribus, modo additum. Ita facile erit omnia corrumpere & in dubium vocare quæ certissima sunt. Quid? quod etiam Philo Judæus hunc Cainanen omittit, Josepho antiquior & doctior? At cedendum totius veteris Ecclesiæ consensui. Ergo Cainan expungendus: quia eum vetus Ecclesia tota non agnovit. Eusebius eum ignorat. Ergo neque in Lxx. neque in Luca ejus ævo extitit. Si enim in alterutro extitisset, cur præteritus esset? Nam defectus Lxx. saltem ex Luca suppleri debebat. Ignorat eum Theophilus Antiochenus, Julius Africanus, Epiphanius, Hieronymus, qui tamen proficitur se puram Lxx. versionem in Hexaplis Origenis extantem secutum esse, & illam à se repartam conformem textui

Mosis. Unde colligitur ætate Hieronymi nondum in pura LXX. editione extitisse Kainanem, multo minus ergo extitisse ætate Lucæ, vel ab eo genealogiæ Christi insertum fuisse. Omitto nunc alios: nam vel ex hoc abunde patet quam male ad consensum totius veteris Ecclesiæ provocetur. Sed totam hanc de Cainane controvrsiam complectar verbis viri clarissimi: Censeo, inquit ille, Cainanem nec esse agnatum Moysi nec LXX. Interpretibus, nec B. Lucæ; sed per errorē librarii in LXX. & Lucam, irrepsisse. Lucæ non fuisse cognitum inde collogo; quod neque in omnibus qui supersunt Codd. habeatur. In antiquissimo quidem non reperit Th. Beza. Sed maius est quod primitivæ Ecclesiæ temporibus in Luca non legebatur: ut liquet ex Irenæi lib. III. cap. xxxiii. ubi non LXX. generationes numerat ab Adamo ad Christum sed LXXII. omissis nempe tribus illis Matethat, Levi & Cainan. Sed neque in LXX. primitus fuisse his argumentis evincitur. Fl. Iosephus, et si Græcè scripserit ac LXX. sequi soleat, eum tamen præterit lib. I. Ant. Iud. cap. VI. Nec meminit Epiphanius hæresi LV. contra Melchisedecianos differens. Neque Hieronymus nominat in traditionibus Hebraicis, quanquam ibi differat de dissensu Codicum Hebræorum & Græcorum. Imo neque nunc in omnibus Codd. Græcis legitur I. Par. I. Abest etiam in optimæ

optimæ editio Romana Caraffæ. Etiam desiderari in emendationibus Græcis indicat Maffæus & Pererius. In Mose denique nunquam legitur, neque in Codd. Hebræis, neque Chaldaëis, nec Samaritanis: manifesto argumento nunquam in iis fuisse: præsertim cum nemo veterum significet fuisse in nonnullis Hebreorum libris. Hæc ille. Hinc apparet quam non prorsus in eo expungendo absurdi sint viri eruditæ, & quod una cum Cainane illo terræ filio, etiam Vitey & quamplurimi Ægyptiorum ac Babyloniorum Dynastæ ad tempus Varronis vel ἀδηλού vel μυθικῶν relegandi sint.

CAPUT V.

Argumentum à proportione annorum vitæ & pubertatis denuo rejicitur.

Nondum igitur probatum est. Græcam translationem ut innumeris aliis in locis, ita quoque in annorum supputatione longè Hebraicorum voluminum calculo esse anteponendam. Argumentū à proportione inter vitæ & pubertatis annos, quod tamen palmarium est, nihil plane ad rem facit. Non est putandum primos illos homines tardioris fuisse ad procreandum pubertatis, quam hodie sunt. Longa illa abstinentia ab opere conjugii, non naturæ

defectus, sed liberæ voluntatis consensus, quem admodum de priscis Germanis Tacitus: *sera juventum Venus, eoque inexhausta pubertas, nec virgines deflantur: eadem juventa, similis proceritas: pares validique miscentur, ac robora parentum liberi referunt.* Et sexagesimo quinto anno, qui infimus apud Mo-sen numerus est, liberos gignere, non est præmatum, cum alii usque ad 187. annum id protraxerint. Et ad implendum orbem terrarum opus erat frequenti prole, cojus etiam ad singulos Patriarcharum vitas mentio sit; & genuit filios ac filias. Quis hic numerum definire ausit? Cum nihil repugnet veritati vel experientiæ, ab uno vel centum aut plures liberos progenitos. Nam tarditatem majori frequentia compensabant, ut ex Abrahamo liquet. Qui cum ante centenarium nullam prolem haberet, postea extrema senecta quam multorum liberorum factus est parens?

Retinenda igitur ab omnibus qui veritatem sectantur Codicum Hebræorum Chronologia etiam ante diluvium: quia rationes quibus Lxx. Interpretum versio in locum Hebræi textus intruditur, non sunt tanti, ut vel unus annus, nedum quatuordecim integra secula Mosi assuenda sint.

CAPUT VI.

*Defenditur numerus annorum qui ex Hebreis Codd.
colligitur à diluvio usque ad Abramum.*

Nunc de annis à Noacho & diluvio ad Abramum. In quibus quidem magnificè triumphat & pæana ante victoriam canunt Lxx. defensores. De discrepantia Codicum nullum est dubium: sed id quæritur: an Hebrei Codices ex Samaritanis & Græcis, an hi ex illis sint emendandi? posterius se effecturos sperant, & sive argumentis sive testium numero sit pugnandum, vincam illos argumentis, vincam testimoniis. Argumentum idem est cum superiori: In Codice Hebreo nimis brevem statui pueritiam, cum longam vitam necessario longa præcedat pueritia. Tempus pubertatis ut plurimum tertia aut quarta pars est vitæ humanæ, raro quinta; rarissime sexta. Annus minimus generationis post diluvium à Noacho ad Abramum est 29. maximus 70. Vitæ minimus 148. maximus 464. Jam quis non videt quam temerè asseratur annos 29. non sufficere ad prolem procreandam? *veda* apud Herodotum est annorum fere XXXII. ita ut tres generationes constituant seculum. Itaque nihil absurdum statuitur dum Patriarchæ genuisse dicuntur anno ætatis xxx.

Non.

Non enim quia longior illorum vita, ideo necessario tardior esse debuit genitura: sed hoc privilegii habebant, quod cum diutius viverent, diutius quoque & pluries generarint. Ita ut minime absurdum videri debeat si vel quinquaginta liberi uni Patriarchæ post diluvium tribuantur; idque necessarium erat ut vacuum seculum hominibus implerent: facile etiam, quia fere polygami erant. Et plane falsum ac absurdum est longam vitam necessario longam præcedere pueritiam. Totum hoc liberi arbitrii ac consuetudinis est. Natura pubertatis capax est non tantum anno ætatis 29. sed citius, ut exempla vulgo nota ostendunt. Neque hic valet illa exceptio maturam pubertatem brevem vitam designare. Hoc enim etsi interdum fiat, non tamen necessarium est. Longa vita primorum parentum non tam naturæ quam indulgentiæ & Gratiæ divinæ opus fuit. Si Arphaxad, Sala & Eber tam maturè genuissent, utique decimæ quintæ generationi interfuisserent: imo & vice-similiter potuissent videre, cum constet contractiora paulatim factæ esse generationum spatia. Absurdum autem fuerit credere aliquem unquam diu adeo interfuisse posteritatem suæ. Hæc eadem facilitate qua dicuntur, etiam rejiciuntur. Sit ita, interfuerint illi posteritati

tati suæ tamdiu: quid in hoc absurdum? Rarum fortasse & inusitatum, non absurdum, dicere queas. Si Historias ad captum intellectus nostri & rationis adaptare velimus, multa habebimus absurdum. Id absurdum fuerit quod credere nolimus. Sed historiæ fidem, non rationem lectoris, requirunt. Alias transitum Israelitarum per mare rubrum eadem dissidentia quis in dubium vocaverit.

At Isaaci ævo vita hominum tanto erat brevior, quadragesimus annus pro juvenili ætate fuit habitus. Si pro virili dicas, concedam: de juvenili ætate nulla mentio. Et an arbitrabimur Isaacum non potuisse citius uxorem ducere, si ita ei visum fuisset?

Hoc autem non tantum ab omni verisimilitudine remotum sed & absurdum prorsus, quod juxtabanc suppositionem Noachis vixisset usque ad annum Abrahami quinquagesimum octavum. Semus vero super-vixisset Abrahamo totis triginta quatuor annis. Atqui Abrahamus à Noacho fuit undecimus. Semus vero duodecimum vel etiam decimum tertium cognovisset hæredem. diu siquidem juxta Hebraicum cálculum cum Jacobo & Esavo vixit. Adeone quis infelicis sit judicii ut hæc contigisse existimet? Noachus secundum Chronolo-

giam Hebræam obiit A. M. 2006. Abrahamus autem natus est A. M. 2008. Ergo Noachus biennio ante natum Abrahāmum excessit; non verò vixit usque ad annum Abrahāmi. quinquagesimum octavum. Nam nativitas Abrahæ non incidit in annum Tharæ LXX. sed ccv. ut recte infra observatur. Ergo error quorundam in anno nativitatis Abrahāmi commissus, non erat imputandus Mōsi Hebraico. Ita falsum quoque est Semum supervixisse Abrahāmo totis triginta quatuor annis: nam obiit A. M. 2158. Abrahamus demum A. M. 2183. Ita xxv. annis Abraham superstes Semino fuit. Neque dici potest Semum juxta Hebraicum calculum diu cum Jacobo & Esavo vivisse.. Quadriennio enim ante nativitatem Jacobi & Esavi Semus jam diem suum obierat. Semus duodecimum vel etiam decimum tertium cognovisset hæredem. Decimum tantum ut ex iam dictis patet. Quod nihil absurdī continet: cum etiam nostro ævo fuerint qui sextam vel septimam generationem viderint. Non ergo hoc ab omni verisimilitudine remotum & absurdum prorsus est. Constat enim quot generationes Carolingorūm Johannes de Temporibus triseclisenex superarit: & ille nuper Anglus sub Edoardo IV. natus, sub Carolo denatus,

tus, qui novem vel decem Regibus οὐχεοντibus fuit. Atqui jamdiu ante Abrahamum varia toto orbe regna erant fundati. Concedo: & illa regna erant Babylonum sive Sinaaræ, Elassaris, Elami, & gentium. Præterea Sodomæ, Gomorræ, Adamæ, Zeboim, Zoaris, Salem, Gerar; tum Ægypti, Lydiæ, Arabiæ felicis, & in Græcia Ægialiæ, Lelegum, Messeniorum, Ectenum, Cretensium. Jam dynastie aliquot in Ægypto desierant quæ ab authoribus gigillatim memorantur. A Manethone scilicet. Sed de his dynastiis suo loco.

Nemo tamen Noachi meminit. Silentium non est negatio. Vulgo dicunt: argumenta negotia parum esse efficacia. Nec enim si quis non dicat, eò verum non est. Non meminere Noachi: an inde consequitur, ergo Noachus tum non fuit superstes? Non meminere Noachi, scilicet sub hoc nomine: an vero non meminere sub alieno? Nam quis fuit Janus in Latio nisi Noachus? quis Ogyges, Deucalion, nisi Noachus? Imo quis ipse Poëtarum Saturnus nisi Noach; qui tres ejus filii, Pluto, Jupiter, Neptunus, nisi Sem & Simmas, Ham qui Ammun & Ammon, Japhet sive Japetus vel Jupiter. Præterea Chaldæorum Annales meminerunt Noachi, quem Oannein vocant.

Et ut omne dubium auferatur, Sinenses in Anna-
libus suis ipsius Noachi & diluvii meminisse, qui-
dam referunt. Habent ergo de quo ambigunt.
Et infra ostendetur ipsum Vitey Sinensis regni
conditorem, non alium à Noacho esse posse. Sane si
istis temporibus inter vivos etiam nunc fuisset ille humani
generis auctor & princeps, pleni essent gentium annales
de hoc miraculo. Et fortasse fuerunt: sed abolevit
vetustas. Ejus saltem meminerunt: id satis est.
Sed nec ipse hoc prætermis̄set Moses. Non prætermisit:
quia ex ejus numeris hoc manifeste & sponte
consequitur.

C A P V T VII.

*Defenditur tempus structæ turris Babylonicae & dispersionis
gentium secundum Codd. Hebræos.*

Jam vero quis credat turris Babylonicae construc-
tionem, confusionem linguarum ac dispersionem gen-
tium, factam esse vix uno post diluvium seculo? Primo
non necesse est hoc credere, neque omnes illi qui
authoritatem Codd. Hebræorum Mosis tuentur,
hoc credunt. Pelegi temporibus factam dispersio-
nem gentium in confessu est. Ejus autem tem-
pora annos complectuntur ccxxxix. & distribui
possunt in nativitatem, medium ætatem & senes-
ciam

Etiam sive mortem. Nativitas incidit in annum post diluvium centesimum. Intra quod tempus generari potuerunt ex tribus filiis Noachi aliquot hominum millia, præsertim cum mox vagis libidinibus dediti fuerint. Tanta autem multitudo sufficit ad turrim struendam & diversa regna, quæ initio admodum angusta & tenuia fuerunt, condenda. Demonstrationem hujus Arithmeticam facile suppeditabunt autores qui hanc rem ex professo tractarunt: nobis summa tantum capita delibasse sufficiat.

Atqui tum Noacho forsan neclum tertius natus erat heres. Forsan etiam quartus vel quintus. Nam ita statuendum est, prout ante, ita post diluvium, paucos tantum commemorari, nemini illos ex quorum serie Christus nasciturus erat, reliquis omnibus omissis & præteritis. Annos inter Levin quoque & Mosem non nisi duæ generationes commemorantur? quorum ille cum LXXII. animabus Ægyptum ingressus, alter cum sexcentis peditum militariter instrutorum agmine, Ægyptum egressus fuit, & haec omnia ad summum intra annos ccccxxx. minimum ccxv. acciderunt. Quod si inter ccxv annos ex LXXII. personis prognata fuerunt sexcenta mi-

litum millia, præter fæminas, impuberes, lixas & calones. Quod genus hominum castra sequentium fere duas tertias exercitus constituere solet: an mirabimur intra centum post diluvium annos, ex tribus Patriarchis minimum quinquaginta fortium virorum millia generari potuisse præter fæminas & pueros? Annon hic numerus sufficit ad turrim struendam? ad regna quinquaginta condenda, si singulis tantum mille. cives adscribas? Quod non est insolens. Nam vel ex Hispanis scriptoribus constat Pelagium regni Gothicæ post cladem Saracenicam instauratorem, initio vix mille militum, Gatsiam Suprabibæ Regem vix trecentorum Regem fuisse. Singulæ civitæ singula regna erant, ut ex Mose & profanis quoque Scriptoribns patet. Et notum est regnum Yvetot in Normannia Franciæ.

Quod si nativitas Pelegi non sufficere videatur, ad tantam hominum multitudinem procreandam, qui turrim struere & dissipari in varias regiones possint, sumamus medium ejus ætatem. Non enim existimandum est uno præcise anno factam illam gentium dispersionem, sed prout in omnibus migrationibus fieri solet (exemplo sit Jōnum migratio Asiatica) aliicitius, alii tar-

tardius ad loca sibi destinata profecti sunt Babylonii, quia in loco suo manserunt & non migrarunt, hinc omnium antiquissimum regnum considerunt, cuius initium incidit in annum post diluvium 154. Pelegi 14. Ægyptii 45. annis recentiores sunt: eorum enim regni initium est annus M. 1816. post diluvium A. 160. Pelegi 60. Et ita de reliquis populis statuendum est, ita ut haec migrationes tota Pelegi ætate durare potuerint usque ad A. M. 1996. post diluvium 218. Ethoc Scriptura non obscure innuit dum Pelegum ita appellatum scribit: *quia in diebus ejus divisæ fuit terra.* Dies autem stylo Scripturæ frequenter vel totam vel maximam vitæ partem significant. Vocant hanc multiplicationem generis humani miram methodum: primos namque post diluvium patriarchas tam fœcundos fuisse dicunt ut anno ætatis duodecimo vel etiam prius liberis gignendis operam dederint. Sed sane etiamsi concedatur eos cucurbitarum instar pullulasse, non tamen efficient ut haec computandi ratio non sit prorsu ridicula. Haec satis jocosè: & tamen multiplicatio Israelitarum in Ægypto secundum miram hanc methodum facta fuisse traditur, non tamen cucurbitarum instar. Neque opus est fœcunditatem ab anno duodecimo, vel etiam

etiam prius arcessere (quanquam hoc non sit insolitum) sed sufficit ordinaria & stata ætas qua hodieque gignundis liberis operam dant. Si quis illam computandi rationem cognoscere avet , adeat illos qui ex professo de hac materia scripserunt , & reperiet eam non esse prolus ridiculam . Præcipuum fœcunditatis adjuvamentum fuit partus multiplex , sicut Trogus testatur , hanc causam tantæ hominum multitudinis in Ægypto suisse : quod septenos uno utero simul gignerent . Ordinarie nimirum & ut plurimum . Aristoteles tradit cum plurimum quinque simul nasci , saepe tres vel quatuor .

CAPUT VIII.

Probatur tempora Nini, Semiramidis, Regum Chaldaeorum & Arabum, Ægyptiorum & Serum dynastias optime convenire cum annis Codd. Hebreorum.

Istud vero non absurdum tantum sed & stultum & quod fieri minimè potuit , octavo & quinquagesimo post diluvium anno apud Assyrios regnasse Ninum & Semiramidem . Quotquot Iudaicum sequuntur codicem hoc tempus illis assignant . Usterius in accuratissimis Annalibus suis , Nino & Semiramidi assignat A.M. 2737 . Ergo undecim fere seculis diluvio poste-

postiores facit. Igitur falsum est quotquot Iudeorum sequuntur codicem, octavum & quinquagesimum post diluvium annum Nino & Semiramidi assignare. Pergunt: Quid sentiendum de Belo & aliis Chaldaeorum & Arabum Regibus, qui quadringentis & quadrageinta annis ante Ninum imperium tenuerunt. Satis illis spatii relinquit Usserii calculus. Chaldaei enim sub Ezechio regnare cœperunt A.M. 2242. id est sexcentis demum annis post diluvium. Arabes A.M. 2466. post hos A. M. 2682. Belus Assyrius quem postea Ninus excepit. *Quid fiet de variis Ægyptiorum dynastis quas certum est aliquot seculis Abrahamo esse vetustiores?* Falsum est illas dynastias aliquot seculis Abrahamo esse vetustiores, nisi Manethonis insana figura hic admittere velimus, quæ paulo post rejiciuntur. Initium regni Ægyptiaci incidit in A.M. 1816. ex supputatione Usserii. Quia ad Cambysem usque regnum apud eos annis 1663. à quo si retrò numeres, initium incidit in annum 1816. Circa quod tempus Misraim Chami filius colonias in Ægyptum duxit, quæ inde Misraim & terræ Chami ac in antiqua Ægyptiaca lingua Χῆμ nomen accepit. Abraham natus A.M. 2008. Ergo non integris duobus seculis vetustius Abrahamo. Intra quod tamen

temporis spatium potuerunt variæ dynastiæ regnare , salva Mosis Hebræa Chronologia . Quid denique statuendum de Seribus , qui vulgo Sinenses appellantur , quorum accuratissimam Chronographiam si sequamur , jam diluvium septem vel octo seculis anticipabit Mosaicum . Si hoc ita se habet , statuendum erit eorum accuratissimam etiam Chronologiam esse falsam , non secus ac illa quæ de æternitate mundi & suo Pansone ac Pansona , Tanomo , Teiencomo , Tuhucomio , Lotzizano , Azalamo , Atzione , Usaone , Huntzujo , Hautzibona , Ochentejo , Etzomlone hujusque tandem generoso filio Vitey nugantur . Quod si Chatai iidem cum Sinensibus , tum secundum eorum accuratissimam Chronographiam à mundi creatione ad hunc annum 1659. effluxerunt anni Solares completi 88.640075. ut ex Ulugbeigo manifestū est . Sed de hac Serum Chronologia & quod vel ipso- rum confessione non anticipet diluvium septem vel octo seculis : verum diluvio posterior sit annis ccxxxvi i . infra suo loco ex ejus gentis Annalibus & fide Jesuitarum . *Vnum hoc nunc addimus , si tempora subducamus juxta receptam Hebraici codicis Scripturam , nongentium tantum Historiis sed & ipsis Sacris literis meram inferri noctem . Ethoc , uno verbo , fal-*

falsum, contrarium verum est, ut ex illis quæ dicta sunt, & porro dicenda restant, patet.

C A P U T IX.

Rejicitur numerus annorum qui ex LXX. colligitur.

LXX. Interpretum de annis Patriarcharum post diluvium, numeros propterea præferunt Hebræis, quia intervalla & spatia quæ cujusque nativitatem intercedunt, longe æquabilius & naturæ convenientius hic signentur atque in Iudaico calculo. Contrarium jam ante ostensum. *Vt enim vita, sic quoque illi anni quibus quisque natus est sensim & justa ratione decrescunt.* Idem fit in numeris Mosis Hebraicis & longe exactius. Unde omissi in laterculo LXX. annivitæ, ne infirmitas illius opinionis pelliceret.

In Cainane expungendo prorsus absurdissunt, de hoc jam dictum. Absurdi qui Cainanem retinendum censem. Minime quoque audiendi sunt qui septuagesimo Tharae anno natum Abrahamum contendunt: Rectius illi qui in annum patris 130. natalem ejus conjiciunt. Ita omnino res se habet & ex Hebraico calculo hoc plane consequitur.

Effluxere itaque à diluvio usque ad natalem Abrahami

ham anni 1132. secundum falsam supputationem LXX. & Annalium Sinensium. Moses tantum numerat à diluvio ad natum Abrahamum annos cccl.

Quæ de Samaritarum Codice & Josepho afferruntur, jam supra examinata sunt. Ideo ad eruditas gentes, id est Chaldæos, Ægyptios & Seres accedimus. Ubi initio tanquam fundamentum quod ipsi gentiles sua sponte admiserunt, illa Varrois apud Censorinum distinctio temporis præmittenda est. *Varro tria discrimina temporum esse tradit*: primum ab hominum principio ad Cataclysmum priorem, quod propter ignorantiam vocatur ἀδηλον. Secundum à Cataclysmo priore ad Olympiadem primam, quod quia in eo multa fabulosa referuntur, μυθικὸν nōminatur. Tertium à prima Olympiade ad nos: quod dicitur ισοετοὶ, quia res in eo gestæ veris Historiis continentur. Hæc non ad Græcorum modo, verum imprimis Chaldæorum, Ægyptiorum & Sinensium res applicanda sunt, ut ex sequentibus patebit.

C A P U T X.

Probatur annos Chaldæorum optime convenire cum Codicibus Hebreis.

Quæritur: rectè ne faciant qui Chaldæorum, Ægyptiorum ac Serum antiquitatibus ad evertendam

dam Mosaicæ Historiæ veritatem abutantur? Non recte hoc fieri fatentur, & quanquam accusent alios quod nimiâ antiquitate peccarint, tamen culpæ ipsorum, saltem quoad annos 1440. ultro accedunt. Chaldæorum maximè probabiles antiquitates ex cœlestibus Magorum ac Astrologorum observationibus conficiunt annos mille non-gentos & tres, ut Callisthenes Aristoteli significavit. Historia ex Simplicio nota est. *Incidit hoc tempus in annum post diluvium sexagesimum primum, juxta vulgarem supputationem.* Usserius jam hunc errorem detexit, ex quo disci potest, initium harum observationum Chaldaicarum incidere in A.M. 1771. Ergo in annum 115. post diluvium. Ita annis 54. aberratum à scopo. Videamus quam pulchre omnia sibi constent secundum numeros Hebræorum. Babylonem condidit Nimrod, à quo tota Chaldæa terra Nimrodi fuit appellata. Nimrod autem filius Chusi, nepos Chami, tertius à Noacho. Ponamus Chusum fuisse genitum anno 1. vel 2. post diluvium, id quod ex Arphaxadi nativitate clarum est. Chus igitur anno ætatis 35. gignere potuit Nimrodum. Cum interim decurrente toto seculo, post A.M. 1757. dispersio gentium fieri cœpisset, & tota Pelegi yita conti-

nuaret, ut supra ostensum. Nimrod occupata Babyloniam ibidem regnum condidit, cuius initium ex observationibus Chaldaeorum incepit in A. M. 1771. Falsum igitur est nullos tum Chaldaeos, nullum Regem, non Babylonem ipsam, nullam denique curam observationum Astronomicarum fuisse. Chaldaeи fuerunt vel Babylonii (non enim de nomine litigamus) quibus Nimrod imperabat. Rex ipse Nimrod. Babylon urbs illa a Nimrodo exstructa una cum aliis, quarum nomina apud Mosen expressa leguntur. Haec adeo clara sunt ut nulla sit necessitas ad corruptissimos LXX. codices velut sacram anchoram configiendi. Et cur nullos tum Chaldaeos fuisse asseritur, cum constet illam gentem a Chuso & conditam & appellatam? Chaldaea enim est terra Chus, id quod ex Sacris litteris evidentissimum; & Chasdim plurali numero a Chus derivantur, unde Susiana hodie Cusistan & Susa Arabibus Ahwaz. Quod vero dicitur Ninum & Semiramidem non fuisse primos Babyloniorum Reges, sed ante ipsos septem Chaldaicos Reges ac præterea sex Arabes, id ita esse largiamur, ac in Chronologia nomina eorum & tempora expressa dabimus salvo Mosis Hebraico calculo. Ut vero appareat satis spatii superesse ad locandum Reges

ges illos Chaldæorum qui vel ante vel post diluvium regnasse dicuntur (fides sit penes autores) en Catalogum. In quo observandum annos Regum ante diluvium in dies resolutos esse : ita ut centum Sari efficiant annos 1200. neque causa sati justa est cur hæc ratio displicere debeat : quia nunc non agitur de veritate Historiarum, sed temporum : neque id quæritur an unquam extiterint in rerum natura illi Reges gigantes ab Aloro ad Xisuthrum , ab Evehoo ad Belum : Sed an tempora quæ ipsis adscribuntur, cum calculo Mosis Hebraico conciliari possint.

Reges Chaldæorum quos ante diluvium
regnasse volunt.

A. M.

- 472. *Alorus.* 98. 7. 20.
- 571. *Alasparus.* 29. 7. 5.
- 601. *Amelon sive Amilarus.* 128. 2. 25.
- 729. *Amenon.* 118. 4. 10.
- 848. *Metalarus sive Megalanus.* 177. 6. 15.
- 1025. *Dæorus sive Daos.* 98. 7. 20.
- 1124. *Ædorachos sive Anodaphos.* 177. 6. 15.
- 1302. *Am-*

D I S S E R T A T I O

1302. *Amphis.* 98. 7. 20.
 1401. *Otiortes sive Artus.* 78. 11.
 1479. *Xisuthrus.* 177. 6. 15.

Post diluvium Reges Chaldaei in Babylonia.

2242. *Evechous.* 6. 8.
 2249. *Chomasbolus.* 7. 6.
 2256. *Porus.* 35.
 2291. *Nechubes.* 43.
 2334. *Abius.* 48.
 2382. *Omballus.* 40.
 2421. *Chinzirus.* 45.

Arabes in Babylonia.

2466. *Mardocentes.* 45.
 2511. 40.
 2551. *Sisimordacus.* 28.
 2579. *Nadias.* 37.
 2616. *Parannus.* 40.
 2656. *Nabonnadus.* 25.

Assyrii in Babylonia.

2682. *Belus.* 55.
 2737. *Ninus.* 52.
 2789. *Semiramis.* 42.
 2831. *Ninyas.*

Qui

Qui hunc sequuntur longo ordine apud Africanum & Eusebium sine dubio vel fabulosi sunt vel fabulis contaminati. Quod vel sola nomina undique ad tam longam seriem explendam corrugata, ostendunt. Quid enim Persa Xerxes, Medus Sosarmus, Horus & Anabos Ægyptii, Amyntas Macedo, & Græci Laosthenes, Lamprides, Lamprais, Panyas, Dercylus, Eupacmes, Pyritiades inter Assyrios? Sicut igitur Ægyptii deduxerunt in terram sidera & planetas, ipsumque exhauserunt celum, ne deessent pulchra vocabula, quibus Ægyptiacorum Regum Catalogus instrueretur: ita Assyrri colonias Regum ab Ægyptiis, Macedonibus, Græcis aliisque populis mutuatim sunt, ut longam illam seriem seculorum generosis nominibus explorarent. Itaque à Ninya ad Sardanapalum, etiam Herodoti calculo, effluxere anni fere quadringenti, intra quod spatium compingendi sunt Reges Assyriorum, si quando verus eorum Catalogus ex ruderibus Ninives eruatur. Duo in Sacris literis & illi quidem antiquissimi extant, Amraphel Rex Sinaar & Cusan Ritsathaim Rex Mesopotamiae, in qua etiam Chaldæa. Quæ de immensis illis annorum myriadibus quas antiqui autores commemorant & Saris Chaldaeorum subjunguntur,

quia rem præsentem non tangunt, suo loco re-linquimus.

C A P U T XI.

*Probatur Dynastias Ægyptiorum optime convenire cum
Codd. Hebraicis.*

De Ægyptiorum antiquitatibus auctori, Menem primum omnium hominum qui in Ægypto regnarunt, statuunt. Mallem pro Mene posuissent Misraim : is enim & gentis conditor & primus Rex fuit. Sed sive is Menes idem fuerit cum Misraimo, sive conditor novæ familiæ: jam ante dictum fuit, initium regni Aegyptiorum incidere demum in annum M. 1816. Hinc series Regum proficiscitur, quorum ingentē Catalogum Manetho Ægyptius contexuit, de cuius fraudibus multa egregia habent & ostendunt quę fuerit illa terra Seriadica, ex cuius cippis nugator se antiquitates istas Ægyptias haussisse commentus fuit. Sed videamus num non idem de Seribus dici possit. Comparemus enim cum Manethone Confutium : an non huic æque facile fuit imponere genti suæ, & Reges quam plurimos ex cerebro fingere, qui nunquam fuerint? Et quemadmodum Manetho mala fide, gentis suæ vetustatem in immensum exten-

extendit, diversos Regulos & Sacerdotes qui in diversis Nomis seu prefecturis simul regnarunt, separando ac longam contexendo seriem, annos implicitos in solidos permutans: Ita idem Confutium in Scribus egisse. Ut igitur dicamus quod res est: antiquitates illarum Aegyptiorum sive Manethonis sive aliorum, ita sunt distortae & confusae, ut vix aliquid certi statui possit. Monstrosa sunt quae auctor Chronicorum Alexandrini de serie illorum Regum tradidit, qui tamen nientes quoque & dies, ne quid vanitati deesset, annotavit. Id tamen non videtur rejiiciendum, tempore Mosis Aegyptum in plura regna divisam fuisse, Heliopolitanum, Memphiscum aliaque. Recte statuitur illos errare qui Dynastiam Thinitarum & Thebanorum Diopolitarum dividunt. Revera enim coincidunt, ut ex comparatione nominum & temporum patet: nisi quod nomina interdum & anni varient: nam in dynastia Thebanorum sunt pauciores Reges ac anni: & interdum duo tresve Reges aliarum dynastiarum in unum contrahuntur, quod ex varia lectione ac confusione nominum profectum videtur. Series Regum Aegypti secundum traditiones Arabum extat apud Kircherium Tom. I. Oedipi Aegyptiaci qui ab Adamo & Kaino Regessuos ad

diluvium usque deducunt. Volunt enim illi, idque non improbatum videtur, Ægyptum propter eximiam fertilitatem & regionis pulchritudinem, jam ante diluvium à posteris Adami cultam & habitatam fuisse. Catalogus ex Josepho aliisq; secundum numeros Hebraicos hic texi potest.

Réges Ægypti.

1816. *Mitzraim.*

Menes.

Athotis.

Post hos divisa videtur Ægyptus in duo regna celebriora, Memphiticum sive Aegypti inferioris, & Thebanum sive Aegypti superioris, quod alio nomine Thiniticum & Diospolitarum dicitur. Memphiticum occupatum fuit à gente Hyscos. Itaque hæc series.

Reges Memphitici.

1920. *Saites sive Salatis.* 19.

1939. *Anons sive Baon.* 44.

1983. *Pachnan sive Apachnas.* 36.7.

2020. *Staan sive Apophis.* 61. alii 8.

2081. *Arcles sive Janias.* 50.1.

2131. *Aphobis sive Assis.* 49. 2 alii 61.

Finis regni Hyscos qui Aegypto expulsi littora Pa-

ra Palæstinæ occuparunt, ibique gentem Philistæorum condiderunt.

Reges Thebani.

Timaus. Ejus successores eruendi essent ex Manethonis dynastiis, Africano, Eusebio. Sed quis ex illis tenebris lucem speret? Itaque omissis dubiis, tandem regnavit in Thebaide *Alisfragmutoſis*: post quem expulsis Hycsis, totius iterum Aegypti Rex factus fuit

- 2179. *Thethmosis sive Amosis.* 25. 4.
- 2205. *Chebron.* 13.
- 2218. *Amenophis.* 20. 7.
- 2239. *Amessis.* 21. 9.
- 2261. *Mephres.* 12. 9.
- 2273. *Mephramutofis.* 25. 10.
- 2299. *Thmosis.* 9. 8.
- 2309. *Amenophis.* 30. 10.
- 2340. *Orus.* 36. 5.
- 2376. *Acenchres.* 12. 1.
- 2388. *Rathotis.* 9.
- 2397. *Acencheres.* 12. 5.
- 2410. *Acencheres.* 11. 12. 3.
- 2422. *Armais.* 4. 1.
- 2426. *Rameſſes I.* 4.

2427. *Rameffes Miamun.* 66. 2.

Sub hoc Moses censemur natus.

2494. *Amenophis.* 19. 6.

Hic in mari rubro submersus.

2515. *Armais sive Danaus,* cui successit frater
Sethosis sive *Ægyptus*, qui Herodoti
Sesostris & Rhamses Taciti.

2533. *Busiris.*

Catalogos Regum *Æthiopiarum* à Chuso, Arabiarum
Felicitis à Cahtan sive Joktane, Persarum à Kay-
matta filio Aram, filio Semi, texere non est opus.

C A P U T XII.

Probatur Serum antiquitates non infringere fidem
Codd. Hebreorum Mosis.

Serum tempus *Historicum* incipit annis ante natum
Christum 2847. Septem tum simul Reges habuere,
quorum posteritas per annos sexcentos quadraginta du-
ravit. Exin regnum Serum devolutum est ad familiam
Hiae. Si vel ipso Martinio teste, usque ad annum
ante Christum 2007. Sinenses fatentur nihil certi se ha-
bere in Historia sua: quomodo Serum tempus Hi-
storicum incipit annis ante Christum 2847? Non
igitur tempus *Historicum*, sed fabulosum, incipit
annis

annis ante natum Christum 2847. idque per annos sexcentos quadraginta durat, usque ad annum ante Christum 2207. qui est mundi 1893. Ab hoc demum tempore certior Historia Sinensis incipit cum familia Hiaa & Imperatore Yvuo. Hæc ipse Martinius ita tradit, penes quem omnis rerum Sinensium apud nos fides esse debet. Sublati igitur ex Sinensi Historia fabulosis annis 640. initium Historicci temporis præcise incidit in dispersionem gentium & ætatem Pelegi, secundum calculum Mosis in Codicibus Hebræorum: adeoque hoc invictum quoque argumentum est, quo illa quam instituimus supputandi ratio & simul Sacrarum Scripturarum Hebraicarum authoritas stabiliatur. Si quis vero tempus Historicum & Mythicum in Sinensium Annalibus confundere velit, adeoque in universum annos 4505. ipsorum Regibus adscribere, tum quidem secundum Hebraicum calculum, numerus hic aliquot seculis anticipabit diluvium: neque tamen propterea codices Græci, ubi laxiora temporum spatia, Hebræis præferendi sunt, quia fabulosa non sunt ad veritatis normam nimis rigidè examinanda.

Quid enīm hoc ad Codices Hebræos, quod Sinenses Catalogum Regum suorum à temporibus

bus ante diluvium deducunt? Ipsis hoc, ut & aliis populis, ita placuit Nihil novi fecerunt; habent exempla aliorum quibus se defendant. An propterea statuendum erit Codices Hebræos corruptos? Multis nationibus placuit Regum suorum Catalogos à temporibus ultra diluvium arcessere: neq; id vel soli Sinenses fecere, vel propterea Codices Hebræi erroris arguendi. Nam cum ante diluvium quoque magna fuisse imperia & Heroas cognovissent ex majorum traditionibus: singulæ gentes hos sibi tanquam conditores illustres arrogarunt. Idq; Moses disertim innuit, dum dicit: eos ab omni ævo fuisse famosissimos. Non sane id vult, ante diluvium tantum, verum postea quoque celebrem eorum & famosam memoriā fuisse. Unde illi in Chronicis ~~περιηγήσαντες~~ periodi & supra diluvium excurrentia tempora. Nemo opinor refragabitur; si id ipsos Græcos, & Latinos fecisse ostendi possit, & si Græcis, etiam Sinensibus, facere licuisse. Inachus Regum Argivorum antiquissimus censemur. Hunc esse Avanax & Enochum jam dudum eruditii multis argumentis probarunt. Si nominis convenientia spectetur, quid clarius quam Inacho, Enocho, Annaco, idem esse nomen? Si res gestas: uterque primus urbem struxisse

xisse & regnasse dicitur: ille Argos hic Hanoch. Et quamdiu ante diluvium vixerit hic Inachus secundum commenta Græcorum, ex Eusebio & aliis patet. Nam quia diluvia Græcorum unum idemque sunt cum Noachico, necessario consequitur Inachum, quia diu ante illa diluvia vixisse traditur, ante diluvium Noachi vixisse, vel fabulosu esse. Atque hoc propterea moneo, ne ex Eusebio præsidium queratur, qui Inachum diu post diluvium locat. Hinc manifestum est & Sicyoniorum & Argivorum Reges, qui ante Ogygis & Deucalionis diluvia vixisse perhibentur, vel planè fabulosos esse, vel ex Heroibus illis, quos ante diluvium vixisse Moses tradit, utcunque expressos. Sic Saturnus non tantum Noach, verum etiam Cainus est. Quod ex Mose patet. Qui describens Cainum, utitur voce Satar; & eum à Jehova fugisse dicit, sicut Saturnus à Jove suo, apud Poëtas, ex Creta in Italiam ad Janum fugit. Tubbalkain sine dubio Vulcanus est, & nominis arguento, & artium, quas uterque invenisse dicitur. Idem de Mercurio, Apolline, Pallade & aliis diis vel Heroibus statuendum, qui Musicam aliasque artes invenisse traduntur, quod sint Jubal, Jabal, Aba, Zilla. Si igitur Græcis pariter & Latinis li-

cuit Regum suorum Catalogos augere nominibus & personis illorum Heroüm qui ante diluvium vixerunt, & quorum fama diu celebris fuit etiam post diluvium: quidni idem Sinensibus accidisse statuemus? Sit ergo ipsorum Vitey, cuius initium nostro calculo incidit in A. M. 1253. Noachus. Noach natus est secundum Codd. Hebreos A. M. 1056. Ergo A. M. 1253. erat jam annorum 197. Longævum fuisse Vitey Sinenses tradunt, quippe cui adscribunt regnum centum annorum. Si non in omnibus Noacho & Viteyo convenit, fabulis imputandum. Et sane nihil frequenter est in antiquissimis illis Chronologiis, quam quod à Noacho, qui tum ante tum post diluvium vixit, Reges suos & tempora auspicantur. De Jano res clara est, qui cum conditor Italorum Regum perhibetur, Noachum nomine & suo & regionis quæ Oenotria dicta, refert.

Sed & ipsæ Sinensium traditiones de hoc suo Vitey satis innuunt, Noachum hoc nomine designari. Nam reperisse dicitur Vitey naves & ascias ad findenda ligna. Propone tibi Noachum arcain, quæ navis sanc fuit, struentem & ligna exasciantem. Summus architectus fuit Vitey. Nescio quis architectura clarior Noacho fuerit, adeo arca

arca illa omnibus suis partibus sibi exactissime constat, ut iam à Mathematicis prolixè ostensum.

Si igitur Vitey Sinensium, Noachus Hebræus est, quis miretur Chronologiam Sinensium, quæ à Vitey incipit, diluvium aliquot seculis superare? Et judicent modesta ingenia, an satis causæ sit, in gratiam Sinensium, quorum antiquitates monstrosis fabulis contaminatae sunt, tantæ corruptionis reos peragere Codices Hebræorum, & præferre illam quæ LXX vocatur, versionem?

Præfertim cum aliâ ratione eaq; convenientissime consuli possit Chronologiæ Sinensi, si Vitey Noachus statuatur. Quod si neq; hoc placeat, an non longe convenientius est Christiano nomini, erroris potius arguere Sinenses quam codices Hebræos? Nam non priora tantum illa ante Viteum fabulosa sunt, verum ipse quoq; Vitei cum successoribus longo ordine quantum admixtum habet vanitatis & ineptiarum? Quis igitur fidem faciet à Viteio incipere tempus Historicum? Mirus scilicet ille consensus onnium scriptorum Sinensium. At quis nostrū in Europa omnes scriptores Sinenses vidit, legit, intellexit? Si Jesuitæ Codices aliquot Historicos viderunt & interpretati sunt, non tamen omnes. Ita dubium manet quando desinat

tempus ἀδηλον, & incipiat tempus Historicum apud Sinenses: & cum Yaros scriptores ante Confutium habuerint, qui Viteio multis seculis posterior est, quis illorum traditionibus fidem adhibeat, præsertim cum non tantum annos, verum menses quoque & dies antiquissimorum illorum Regum suppuare soleant?

Liberum igitur sit vel Viteyum adscribere Regibus Sinensium fabulosis: vel Viteyum eundem cum Noacho statuere: ita sibi pulchre Chronologia Hebræa constabit, neque opus erit fidei Christianæ tam grave vulnus infligere, & nova arma profanis suppeditare ad illudendum Scripturis sacris, quæ hactenus in Ecclesia recepta fuerunt tanquam authenticæ.

Sinenses ex Annalibus suis primam literarum inventionem ad annum ferè trecentesimum post diluvium collocant: quarum primus autor Rex Fohi fuerit. Exempla characterum talium varia Kircherius in Oedipo suo proponit: unde patet characteres illos longe diversos fuisse ab illis quibus hodie in scribendo Sinenses utuntur. Neque extant libri in Bibliothecis eorum, characteribus Fohi conscripti, nisi forsitan ad famam antiquitatis conficti ac suppositi: sed omnis authoritas libro-

brorum & antiquissimæ Historiæ dependet à Confutio. Is autem demum natus est circa A.M. 3453. id est 551. annis ante Christum, vixitque annis 70. Obiit ergo A.M. 3523. Ejus enim libri sunt Bibliothecarum Sinensium antiquissimi, & è quibus prope reliqui omnes prodierunt. Atque hinc corruit illa assertio : *Scriptores habent ipso Mose antiquiores.* Nam cum Confutius sit antiquissimus & is demum 551. annis ante Christum natum scripsiterit, contrarium apparet.

Utcunque igitur extet apud Sincenses Catalogus Regum, cuius initia superant æram diluvii Mosaicam secundum Codices Hebræorum : non tamen inde sequitur Catalogum illum esse exactæ veritatis, præsertim cum Confutius sit antiquissimus Scriptorum qui extant, cui æque facile fuit ac Manethoni, suis antiquitatis nomine imponere. Præterea Sinensis Monarchia qualis nunc est, non superat annos mille octingentos : nam ante illa tempora sub uno Imperatore plures erant reges, & regnum ipsum divisum in plura regna minora : Unde crebra bella civilia & motus, dum hic vel ille Monarchiam in alios assumit, teste eodem Trigautio. Hinc patet quam haud difficile fuerit Sinis, seriem Regum collateralem in longum extender,

dere, sicut etiam Manethonem fecisse fatentur.

Et quod non tanta sit antiquitas artium, prout vulgo jactant, hinc patet, quia Typographia apud eos vix ætatem quinque seculorum superat, ante quæ tempora non nisi manu libros descri-
bebant, quod quam & difficile & errori obno-
xiuum sit in illa characterum multitudine, quis non
videt? Falsum quoque, Seres spatium quater mille
annorum absque bellis in otio & voluptatibus transegis-
se, nullis finitimorum commerciis temeratos. Aliud
enim Annales ipsorum ostendent ubi lucem aspe-
xerint. Trigautius testatur: ab omni memoria civi-
les tumultus bellaque minime defuisse. Et quid opus
erat murum illum ingentein per quadringentas
& quinque leucas intra ardua montium præcipi-
tia struere contra Tataros, si absque bellis in o-
tio tantum & voluptatibus per tot' secula vive-
bant? Vel militum etiam in alta pace supra decies
centena millia alere?

Cæterum unico illo Martinii loco qui jam su-
pra allegatus fuit, omnia, quæ de Sinensium anti-
quitatibus traduntur, convelli penitus possunt: ut
nulla jam opus sit Chronologiaz Hebræo-Mosai-
cæ annorum 1440. augmentatione. Is igitur Mar-
tinus in Novo Atlante Sinensi hæc verba habet:
Vjsque

*V*sque ad annum ante Christum 2207. Sinenses fatentur nihil certi se habere in Historia sua. Christus autem natus est A. M. 4000.

Ergo si ab annis 4000. subducamus annos 2207. tempus Historicum apud Sinenses demum incidet in A. M. 1893. id est ducentesimum trigesimum septimum post diluvium Hebræorum; adeoque Sinensium Historia recentior est Chaldaeorum & Ægyptiorum rebus. Ita igitur se habet Chronologia Sinensis certior.

A. M. 1893. ante Christum 2207. Imperator Yvus fundavit familiam Hiaa quæ duravit usque ad A. M. 2334. ante Christum 1766. quo anno extincta familia Hiaa, regnare cœpit secunda familia dicta.

A. M. 2334.	Xanga	Ante Christum	1766.
A. M. 2878.	Cheva	Ante Christum	1122.
A. M. 3854.	Cina	Ante Christum	246.
A. M. 3894.	Hana	Ante Christum	206.
A. M. 4268.	Cyna	Post. N. Ch.	264.

Quo anno quinque Reges de regno certarunt dicti Utai, donec omnibus his extinctis A. Ch. 618. Sola regnavit familia.

A. M. 4622. Tanga Post Chr. 618. Paulo post iterum

iterum factiones Utai regnum distraxerunt.
Donec succederet familia

A. M. 4927. *Sunga* post Chr. 923. Hæc regnauit usque ad A. Ch. 1278. quo anno Tatari Si-nam expugnarunt.

A. M. 5282. *Iuena* familia Tatarorum post Ch. 1278. Hæc regnauit usque ad A. Ch. 1368. Successit familia Sinensis.

A. M. 5372. *Taiminga* post Chr. 1368. Quæ re-gnauit usque ad A. Ch. 1644. quo anno Tatari Sina potiti. Eorum familia.

A. M. 5648. *Taicinga*. post Chr. 1644.

Quod si accuratius primas gentium origines & migrationes consideremus, magna Ægyptios inter atque Sinenses, in literis, artibus, regimine, Religione, convenientia deprehendetur : ut non absurdâ vel improbanda eorum opinio sit, qui coloniam Ægyptiorum antiquissimam Seres statuunt. Probat operose Kircherius Chamum ex Ægypto in Persiam, inde in Bactriānam colo-nias duxisse. Ex Bactriana autem facilis ac brevis in Sinam transitus. Neque hæc recens sed vetu-sta opinio est, quam ex ore sacerdotum Thebano-rum Germanicus Gæsar accepit: *Regem Rhamsen Libya,*

*Libya, Æthiopia, Medisque & Persis & Bactriano
ac Scytha potum. Scythis autem & Bactrianis con-
termini sunt Hippophagi sive Seres. De Sesostris
Diodorus: domuisse totam Asiam & extra Alexan-
dri aras progressum, Gangem transivisse & Indianam ad
Oceanum usque domuisse. Idem alibi: Osmanduan
Regem Ægypti rebelles Bactrianos domuisse. Et Osiri-
dém multas colonias in Indianam duxisse. Strabo in uni-
versum: Reges Ægypti Imperium usque in Scythiam,
& Bactrianam & Indianam propagasse? Quæ sane lu-
culenta indicia sunt Sinenses ab Ægyptiis profe-
ctos. Id quod vel imprimis antiquissimi illi Si-
nensium characteres quorum inventor Rex Fo-
hi fuisse dicitur, ostendunt, qui Ægyptiorum in
omnibus æmuli sunt. Sinensium etiam Idolola-
triam eandem cum Ægyptia fuisse, ac commu-
nia eos sacra habuisse, idem Kircherius prolixè
ostendit.*

Obiter nunc addo recte nominari Sinenses
quos alii Seras secundum antiquos vocant. Sinæ
Ptolemaei posituræ quidem Siamensisbus hodie
respondent: sed sive illi iidem fuerint cum Seri-
bus, sive diversi, nihilominus vel ipsi Seres Sinen-
sium vocabulum sibi imposuerunt, vel ab aliis sibi
impositum acceperunt. Cocincinenses & Sjami.

(à quibus Lusitani Chinæ nomen acceperunt)
 Cin appellant: ipsi Sinenses in congressibus suis
 Zin Zin ingeminant. Martinius testatur Sinarum
 nomen è regia familia Gin ottum. Unde patet
 nomen Sinensium non esse ab ea gente alienum.
 Quod si adeò displicet hoc nomen & Serum pla-
 cet, cur non potius Hippophagi appellantur? Hæc
 enim est illa prisca Hippophagorum regio: quia
 Sinæ hodieque equinâ vescuntur ut nos bubulâ,
 nec canibus asinisve abstinent. Serum nomen à
 Serici usu fluxit, qui Sinis receptus annis antè
 Christum 2600. Martinio testè. Quod tamen fa-
 bulosum est, quia Annales Sinensium nihil certi
 habent ante annum M. 1893. ut paulo ante ostendam.

C A P U T XIII.

*Probatur diluvio totum globum terrestrem fuisse
 submersum.*

Tum tantum fuisse diluvium idque universa-
 le, cuius apud omnes penè gentes extat me-
 moria, in confessio est. Itaque Phoronæi, Ogygis,
 Promethei, Dardani, Deucalionis, quæ tempori-
 bus & locis diversa statuunt Græci, duvium u-
 num idemque cum Noachico sunt. Unde quod
 supra

supra diximus, consequitur, Græcorum Inachia, Pelasgica, Attica, Sicyonia, vel complecti res ante diluvium gestas ab Heroibus illis Mosaicis, vel fabulosa esse. Idemque de Sinensibus & Ægyptiis statuendum.

Ita etiam universale diluvium fuisse ut omnes sub cælo terre mergerentur, Moses dicit: *Operi sunt omnes montes altissimi qui sunt sub V N I V E R S O cælo.* Quindecim cubitis sursum in valuerunt aquæ, postquam operi fuerunt montes illi. Expiravit itaque omnis caro quæ reptabat super terram, volucrum pecudumque & bestiarum & omnium reptilium quæ repunt super terram, & omnis homo. Et plura sunt in textu: ita ut Spiritus Sanctus accurate innuere voluerit totum globum terrestrem aquis fuisse submersum, nulla penitus terra, etiam ab hominibus inculta, excepta. Nam scopus Dei erat diluvio extinguere omne vivens animal extra aquas: id est aves, bestias & homines. Et hoc Moses tanto studio inculcat, tandemque concludit: *Omne in eujus naribus halitus erat vita; ex universis quæ degunt in sicco, mortuum est.*

Quanquam igitur genus humanum nondum implevisset omnes terras, saltem remotissimas illas oras; nihilominus nulla fuit regio quæ non

animalia habuerit, id est aves, reptilia, pecudes & belluas. Videmus enim hodieque terras reperiri cultoribus vacuas & fortasse ab omni ævo inaccessas, quæ tamen sua habent animalia. In nova Zemla sunt ursi & vulpes, nulli tamen homines, nisi forte advenæ.

Et quis dubitet quin ursi & vulpes, ex Armeniæ montibus, per spaciosos Sarinatijæ campos & vasta sylvarum, ad Oceanum glacialem pervenerint, præsertim cum piscibus vicitent, & lucos consitos & specus roscidos & colles frigidos & fontes amoenos semper incubent, ut Apulejus loquitur. Atque hæc causa cur frequentissimi sint in arctois terris, rarissimi vel nulli in Africa & exustis regionibus. Ita Rangiferi nonnisi in Lappia & vicinæ Oceano Tatarico oris, ac ne vivere quidem possunt alibi. Quia igitur omnia quæ nunc uspiam terrarum sunt animalia ordinarie & naturaliter nascentia / nam quædam, ut muli, contra naturam & arte producuntur ideoque non generant / etiam ante diluvium extiterunt, & non nisi beneficio arcæ Noachi conservata sunt: hinc manifestum evadit diluvium omnes penitus terras oppressisse. Sicuti enim Rangiferos sola Lappia & vicinæ polo regiones alunt: ita corundem im-

· patiens

patiens est Oriens, ac ne Gallia quidem fert: quē admodum etiam frigidæ terræ asinos, mulos, leones, elephantos, camelos, simias aliaque animalia calori assueta non tolerant. Unde consequitur diluvium non in Mesopatamia tantum, verum etiam in Lapponia & Polaribusterris, ac proinde universale fuisse. Fuerunt igitur ante diluvium omnes omnino terræ, si non hominibus, at aliis animalibus frequentatae. Ergo diluvium fuit universale, ac totus terræ globus ita aquis tectus ut nulla prorsus ejus extaret portio. Quia omne vivens extra aquas deletum. Viventia autem ubique erant.

At deerant aquæ. Aquas Moses suppeditat, differunt se omnes fontes abyssi magnæ, & cataractæ cœli se aperuerunt ut esset imber super terram centum quinquaginta diebus. Quis hic aquas defuisse dicat ad obruendum totum globum terræ, cum cataractæ cœli se aperuerint, & omnes fontes abyssi? Et annon in prima creatione tota terra aquis quam altissime fuit obruta? quæ aquæ postea divisæ in cœlestes & terrestres, superiores & inferiores, in diluvio iterum, saltæ ex parte, conjunctæ fuerunt, donec montes altissimos quindecim cubitis superarent. Qui dicunt hoc esse pie nugari, viderint

quantum tribuant tam claræ narrationi Mosis & authoritati sacrarum literarum. Dicit Moses omnes montes altissimos qui sunt sub universo cœlo opertos aquis fuisse: ipsi vix, Syriam ac Mesopotamiam forsan, concedunt. Dicit Moses, apertas fuisse catarrha etas cœli & fontes abyssi, adeoque digito quasi monstrat loca, unde Deus aquas in terras effuderit: ipsi, hoc fieri non potuisse sine concursu multorum miraculorum; debuisse vel plures aquas creari, vel dicendum istam aquarum molem ex aliis cœli orbibus decidisse, ac denuo, finito diluvio, ad sedes suas reuoluisse. Verum hoc esse pie nugari: Deum non facere miracula frustra. Primo quis non agnoscat cui authoritas scripturæ sacra est, concursum multorum miraculorum in diluvio? Vel in sola arca, quanta miraculorum congeries? Animalium omnes species tam diversæ, moribus, viëtu, sponte arcam ingrediuntur, Noacho parent, odia deponunt. Annon ibi multa concurrunt miracula? quæ quia ab aliis copiosè enarrantur, ideo prætereo. Cur vero plures aquæ debuissent creati quam creatæ fuerunt initio, cum tota terra aquis submersa esset, & quæ postea in coelestes & terrestres alveos, veluti thesauros quosdam congestæ sunt, unde iterum probeneplacito Creatoris, vel ad poenam vel ad præmium humani

mani generis effunderentur? An Deo aquæ defuerunt ad totam terram submergendam? Quis hoc dicat cui cœlorum amplitudo cognita? cui terrarū profunditas perspecta? Sed debuissent ex cœli orbibus decidere ac demum finito diluvio ad sedes suas revolare. Debuisse omnino: & hoc singulis diebus videmus accidere. Pluviæ ex cœli orbibus decidunt, ac denuo finitis pluviis, ad sedes suas revolat. Non quod sint pennatæ, vel contra naturam corporum gravium, ita guttatum, prout deciderunt, in cœlum revolent: sed in vapores, vi caloris resolutæ & in nubes condensatae, prout vulgares Physicorum libelli doceant. Et hoc non est pie nugari, sed rem per se satis claram, utcunque interpretari. At Deus non facit miracula frustra. Ita est: non tamen omnium miraculorum divinorum ratio nobis explorata est.

Legantur Cap. 38. 39. 40. 41. Jobi: quot ibi miracula divina, quorum quis rationem reddat? & tamen Deus illa non facit frustra. *Quid opus erat illas mergere terras, ubi uero olim fuere homines, neque nunquam sunt?*

Quid ergo opus erat Mosen scribere submersos fuisse omnes altissimos montes sub universo cœlo? An existimabimus in montibus altissimis

Arme-

Armeniæ præsertim illo qui hodie Agri vocatur, homines habitasse? & tamen submersus fuit. Quid opus erit ad altitudinem quindecim cubitorū submergere altissimos montes, cum vel nulli in illis habitarint homines (quidam enim plane sunt inaccessi ut ille Agri) vel si aliqui ingruente diluvio eò fugerunt, tribus vel quatuor cubitis sati profunde submergi potuerint? Tamne parci aquæ sumus ut metuamus Deo defuturas, si quidem terræ globum ita aquistegere vellet, ut nulla pro rorsus ejus extaret portio? Textus Mosis facile quæstiōni huic satisfacit: *Cur opus fuerit illas mergere terras, ubi nec olim fuerint homines nec nunc sunt?* Quia nimis dixit Jehova; delebo hominem, quem creavi, de superficie terræ; tum HOMINEM tum IJMENTA REPTILIAQUE & volucres cœli: nam pœnitet me quod fecerim EA. Hinc intelligimus ex ore ipsius Dei, cur opus fuerit illas mergere terras ubi nec olim fuerint homines nec nunc sunt, ac fortasse nunquam futuri sunt illi. Nisi forte iumenta quoque & reptilia & volucres cœli intra Syriam & Mesopotamiam includere & extra illas terras, quæ ab hominibus tum colebantur, nulla animalia ac ne volucres quidem fuisse, statuamus.

Si igitur Mosen consulamus, statim deprehendemus

demus non propter solum hominem diluvio mersas terras, sed statuisse Deum cuncta in sicco viventia una cum hominibus delere. Quapropter non tantum illas regiones mersit, quæ hababantur, sed omnem terram habitabilem; quia nulla remota vel inculta regio, quæ non viventia animalia, qualiacunque tandem, produceret. Omnia autem usque ad reptilia & insecta Deus diluvio perdere voluit. Neque est quod quis querat, quid opus erat, cur Deus animalia cuncta extra aquas degentia diluvio submersit? quia nimis pœnituit Jehovam quod fecisset ea. Cur autem pœnituerit, neque cuiusquam est querere, neque meum respondere.

Stultum est putare ante diluvium adeo multiplicatum genus humanum ut omnes terræ angulos pervaserit. Nescio quis hoc elogio tangatur. Non enim arbitror quemquam id asserere, cum ne in hanc quidem diem, per universum orbem propagati sint homines, ac ne quidem omnes terræ habitabiles. Nam quot in Africa dantur solitudines, quæ integra regna æquant, & tamen nulos incolas patiuntur? sic in Norwegia desertum vastissimum & longissimum multorum dierum itinere, quod vulgo Dorefield appellant, omnis humani cul-

tus impatiens in tantam longitudinem & latitudinem exorrectum, ut majus vastiusque hoc, nullum Europa desertum habere perhibetur. Quod si Deus Norwegiæ diluvium immitteret, an existimamus reliquam quidem Norwegiam, ubi humanæ sedes sunt, submersum iri, non tamen desertum illud? Hæc enim verba sunt: *Vt diluvii inundationem ultra orbis habitati terminos producamus, nulla jubet ratio, imo prorsus absurdum dicere, ubi nullæ hominum sedes, illic etiam viguisse effectus pœnæ solis hominibus inflictæ.* Si Mosen sequamur non dicendum pœnam diluvii solis hominibus inflictam. Manifeste enim contrarium tradit, & omnia simul extra aquas & arcam viventia exitio destinata asserit. Ergo nulla autoritate ad solos homines pœna restringitur.

Cum ne centesimam quidem partem orbis universi aquis submersam fuisse concedant, tamen diluvium haberi volunt, *universale, œcumenicum*; quandoquidem clades fuit universalis & totum orbem habitatum oppressit. Hæc non sufficiunt: textus Mosis plures causas suppeditat, cur universale diluvium fuerit. Primo: quia omnia viventia extra aquas & arcā mersa sunt. Deinde: quia omnes altissimi montes sub universo cœlo stagnati. Et si adeo abhorrent à mira-

miraculis multiplicandis, cum vix centesima pars terræ submersa fuerit; quid opus erat arcâ ad Noam cum familia & animalibus diluvio eripendum? Nam cum in arca tot diversæ animalium species neque colligi neque contineri potuerint absque multis miraculis, annon facillimus modus erat, Noachum ex Syria & Mesopotamia, quas tantum submersas concedunt, in alias regiones, hactenus incultas, abducere, atque ita diluvio eripere, quemadmodum Lot incendio Sodomæ fuit ereptus, & Abraham ex Chaldæa in Chanaanæam evocatus? Hic sane facillimus modus erat, quo Noah hanc poenam evadere, & se pariter atque animalia, liberare potuisset.

Præterea utcunque demus Noachum cum familia in arca potuisse servari; quid opus erat ex omnibus animalium speciebus, singula vel septem paria, intra arcam recondere, si vix centesima pars terræ submersa fuit? Non enim credibile videtur in illa tantum parte terræ quæ ab hominibus tum habitabatur, aves & illa animalia, circu-
ra pariter atque fera fuisse, alibi nulla. Sic igitur vel Noachus cum animalibus absque arca, vel saltē animalia extra arcam, servari potuissent, ac multæ curiosæ quæstiones, de animalibus intra arcam ser-
vatis, cessarent.

CAPUT XIV.

Repetuntur summatim quæ pro antiqua Codd. Hebræorum, contra novam LXX. Chronogiam, dicta sunt. Epilogus.

Atque hæc de nova hac ex LXX. Samaritarum, Josephi, Chaldaeorum, Ægyptiorum ac Sinensium Codicibus, contra fidem Hebræi, qui solus Mosis & authenticus est, textus, de promta temporum ratione, breviter dicta sint. Summa huc redit: nullam antiquissimis illis gentilium Genealogiis & Regum Catalogis tribuendam esse fidem, ubi contra Mosis Hebraicam autoritatem, sive in annorum numero, sive in rebus ipsis, aliquid statuunt. Ex solis Sacris Scripturis indubiam temporum seriem petendam. Illas Scripturas in sola Hebræa lingua incorruptas ad nos pervenisse. Versiones omnes ad harum Canonem examinandas. Imprimis vitiosissimam esse quæ vulgo LXX. Interpretum vocatur: cum non sit primæva illa quæ jussu Ptolemæi confœcta dicitur (quanquam tota illa narratio Aristæ de LXX. cellulis, miro consensu & exiguo tempore, jam dudum falsi convicta fuerit) sed nequidem illa qua Origenes usus & quam singulari studio ex

dio ex Hebræis fontibus correxit : verum corrupta quædam Rhapsodia & miris erroribus deformatum Chaos. Ad Chronologiam Hebræorum omnium gentium annos esse adaptandos : ita ut ubicunque diluvium , vel mundi creationem , superant , ibi error esse statuatur velconfusio rerum ac persoparum ante diluvium , cum illis quæ post diluvium acciderunt. Ita Sinensium Annales si omnino à Vitey inchoandi sint , incident in tempora ante diluvium. Cæterum cum manifestum sit illos Annales communi profanæ antiquitatis vitio laborare , & multa absurdæ ac incredibilia complecti ; præterea non nisi fide quorundam niantur ; hinc facile qui vis videt , nullam justam vel sufficientem causam esse , propterea Hebræum Mosis Codicem tam contemtim rejiciendi & in ejus locum Lxx. versionem introducendi. Accedit & hoc , quod nondum constet an omnia Annalium Sinensium exemplaria in numeris & annis Regum convenientia ? id quod haudquaquam probabile est , cum perpetua quasi discordia inter antiquos Chronologos reperiatur , & citius inter horologia , quam ipsos , convenientia . Nam si tanta inter Manethonem , Eratosthenem , Jul. Africannm , Josephum , Eusebium , in nominibus , annis

& serie antiquissimorum Regum , discrepantia est : quid ni idem de Sinensibus Chronologis dici queat ? Essent igitur ante excutiendæ omnes Serum Bibliothecæ , antiquissima inter se conferenda exemplaria , variæ lectiones annotandæ , Synchronismi & Anachronismi conferendi , quam certi quid de tanta regum per tot secula continuata serie ac successione statueretur , quam omnivitio carere impossibile est , cum id ne in recentioribus quidem Regum Historiis fieri possit . Cum vero nemo nostrum libros Sinensium intelligat , neque uni in tam gravi causa fides adhiberi possit : hinc patet Chronologiam Sinensium , tanquam nondum satis exploratam , & in multis adhuc vel dubiam , vel incognitam , non debere contratemporum rationem , quæ in Hebræis Codd. traditur , & per tot secula obtinuit , allegari . Multo minus deliria Præadamitæ tanti esse debent , ut cum sua vanitate corruant & explodâtur , propterea 1440. anni ex corruptis quorundam lacunis , temporibus Mosaicis assuantur , præsertim cum tam paucis annis , tot myriades seculorum , quæ Sinenses Cathæi , Iguri , Bramæ ac omnes fere Indorum populi , ut nihil de Chaldæis & Ægyptiis dicam , fingunt , haudquaquam expleri possint . Ita ut vel infini-

infinitas quædam temporum statuenda sit , ad satiſfaciendum profanorum curiositati : vel vestigiis Mosis ac Hebræorum Codicum , firmiter inſtendum. Deus autem deſtruet ſuo tempore opera diaboli , ac eos qui vanâ persuasione antiquitatis excæcati ſunt , tandem luce verbi ſui illuminabit , ut videant quam turpiter haec tenus errarint . Certum quippe eſt omnia illa temporum ſpatia , quibus Sacrarum Scripturarum fidem exſuperant gentiles , fraude Diaboli , per ſacerdotes ſuos ac Idolorum ministros , fuiffe conficta , ut divini verbi authoritate elevata , ſuos impios erores in animis miferorum hominum stabilirent . Firmum igitur , id quod demonſtravimus , maneat , ſolos Mosis numeros , ſecundum Codicum Hebræorum fidem , omnis Chronologię funda-mentum ſolidum eſſe , & in quo animus Christianus plene acquiescere debeat . Hancque veterem eſſe illam & primævam Patriarcharū Epocham : Novam autem illorum qui errores Lxx. aliorumque , pro vero annorum calculo ignorantibus obtrudunt : Nec eſt quod ita portam improbis obſtrui poſſe ſperemus ad cavillandum scripturam . Quin potius nova illis porta , omnem penitus ve-ritatem Scripturæ ſuſpectandi aperitur , dum re-jecta

jecta authentia textus Hebræi, Græca versio, quæ
communi omnium Religionum Europæ (si Rus-
sos excipias, qui tamen ob stupidam barbariem
idonei judices non sunt, & Græcos Orientales,
qui & ipsi omnem ferè humaniorem cultum inter
Turcas amiserunt) consensu pro vitiosa & multis
modis contaminata ac erronea habetur, fidei
Christianæ norma imposterum & regula statua-
tur. Rejectis itaque annis illis 1440. præsens æra
mundanæ annus is est 5663.

Errata Typographica sic emendanda.

Pag. 5. l. 7. pro ex l. est. p. 16. l. 1. pro certum, l. mirum, p. 48. l. 16. l. ill. & p.
52. l. 2. pro Tares l. raro.

F I N I S.

5023

1